

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 12 NUMMER 4

DECEMBER 2012

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Rien Verbiest
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 023-5263518/06-48137424
tel. 073-6563206/06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024 ED Haarlem**

De volgende Cocon verschijnt op 15 maart 2013.

Kopij vóór 15 februari sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

**Jan van Kleeff
Ron Sluijs
Frans Martens
Annie Beerkens
Monique Haster**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42: 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50**

VAN DE REDACTIE.

Met toch wel een beetje pijn in het hart begin ik aan mijn laatste bijdrage als redactielid in deze Cocon. Hiervoor haalde ik de ingebonden Cocons vanaf 2005 van zolder.

Ja, ik heb ze allemaal nog. Die van 2005 en 2006 nog met de oude gele omslagen. Daarna kregen we de goudbruine omslagen met de mooie tekeningen van Lucrea in het midden.

En nu gaan Lucrea en ik stoppen, na zeven jaar met elkaar te hebben samengewerkt.

Zeven is een mooi getal, het herinnert me aan de zevenarmige kandelaar in de kerk, toen mijn dochter Caroline werd begraven.

We waren **zeven** in getal om de kaarsen een voor een voor Caroline aan te steken. Opdat er licht zou zijn in een voor ons zeer donkere tijd.

Zeven maal om de aarde te gaan van Ida Gerhardt. Eveline, de zus van Caroline was 12 jaar en zou het gedicht voorlezen.

Haar vader stond naast haar voor als het niet zou lukken. En na de eerste zin al kon Eveline niet verder. Met zijn arm om zijn dochter heen geslagen las Jos het gedicht verder voor.

Zeven jaargangen liggen hier voor me. Toeval?

Ik denk het niet. Het lijkt of een cirkel rond is.

Soms hebben we niet eens in de gaten hoe het een met het ander in verbinding staat.

Mij doet het goed om de betekenis van dat soort dingen te zien, en de symboliek.

Het lijkt of de dood van mijn dochter dan minder zinloos is geworden.

In 2007 startten we met de rubriek:

Wij herdenken in dit kwartaal.

Een rubriek die ons veel tijd en energie kost omdat we steeds weer nieuwe jonge gezichten aan de fotogalerij moeten toevoegen.

In 2008 geven we de voorkant van de Cocon in de illustratie een jaarthema mee. Dat is voor dat jaar lente, zomer, herfst en winter.

In 2009 wordt het geboorte, adolescentie, volwassenheid en ouderdom.

In 2010 krijgen we een probleempje.

We kiezen voor de cocon, die zich gaat ontpoppen in een vlinder, toepasselijk voor ons blad en laat nou juist dit thema de mist in gaan. De vlinder heeft zich niet ontpopt. Toeval?

In 2011 hebben we als thema *Het lint*.

En het afgelopen jaar 2012 is het *De muur*.

Een muur en een herdenkingsplaats in Drenthe voor de kinderen die werden vermoord.

Een plek om stil te staan en even te verwijlen bij onze kinderen.

Opdat ze niet worden vergeten.

Dan zie ik Lucrea voor me, die thuis in haar eentje over die tekeningen gebogen zit, steeds weer schrappend en opnieuw een kleur kiezend, net zo lang tot ze tevreden is met het resultaat. Want Lucrea was niet zomaar tevreden, uren heeft ze erin gestoken. Daar mogen we haar dankbaar voor zijn.

Herinneringen, u heeft ze allemaal, ze kunnen je zo maar overvallen. Zeker in deze maanden, die voor ons vaak echt de donkerste dagen voor Kerstmis zullen zijn.

Ik wens u het goede voor de komende weken met een hoopvol kijken naar een toekomst waarin de hemel weer hier en daar blauw gaat kleuren. Niet vergeten maar wel doorgaan is waarschijnlijk de wens van onze kinderen die niet meer hier zijn.

Wil Vreeburg

ACH JA WIL, ONZE COCON.....

Dan zie ik Lucrea voor me, die thuis in haar eentje over die tekeningen gebogen zit, steeds weer schrappend en

Wil, een rake omschrijving, maar er hoort nog een prullenbak bij! Als die kon spreken..... Jij hebt nog meegemaakt hoe de Cocon begon, want op 18 oktober 1997 geeft het bestuur van de VOVK twee A-viertjes uit, bedoeld als voorzet van een eigen verenigingsblad. Er is gekozen voor de naam Cocon, variatie op het thema vlinder, symbool van de vereniging. Een redactie is er nog niet. Ietje van Eerten, tekenares van de naam met vlindertjes, pakt samen met Brenda Oosterbaan het voortouw.

Tot eind 1999 verschijnen de nummers 2 t/m 6. Als Ietje om gezondheidsredenen moet stoppen, verzorgt Fons Wijnen Cocon 7. Daarna is het stil.....tot in 2001 Anneke Heins de draad weer oppakt en vrolijk begint met jaargang I nr.1! Als zij begin 2002 om versterking vraagt, steek ik mijn hand op. In september verschijnt nr 2. Mijn illustratieve taak bestaat uit vlinders vergaren uit Thieme's Grote Natuurgids. De redactie is inmiddels uitgebreid met Piet Jenniskens en Marjolein van der Spoel. Zij doet maar korte tijd mee. In 2002 verschijnen drie nummers. In 2003 komt Lydie van Overhaagen in de redactie. We geven dat jaar twee Cocons uit met in de tweede voor het eerst mijn eigen tekeningetjes. Vanaf 2004 verzorgen we vier Cocons per jaar. In 2005 gaat Lydie weg en dan kom jij erbij. Kort erna verlaat ook Anneke ons en gaan Piet,

jij en ik verder. We vinden het tijd worden voor een echte omslag. Het wordt zachtgeel. Ik stiler het vlindertje van Ietje en dat komt behalve op de voorkant, ook op het briefpapier en de enveloppen van de VOVK.

In oktober erna maken we ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van de VOVK een heel mooi "jubileumnummer" met blauwe omslag. In de loop van 2007 moet Piet helaas vanwege zijn gezondheid zijn werkzaamheden staken. Met zijn tweeën is het wel een hele klus, maar het lukt ons. In maart 2008 komt gelukkig Paul de redactie versterken en eind 2010 Rien.

Wij herdenken.... Als we die rubriek beginnen merk ik dat ik dat gedeelte altijd uitststel. De gezichten van al die vermoorde kinderen. De gruwelijke verhalen die ik erachter weet. Hun ouders die ik in Leusden ontmoet. Een nieuwe lotgenoot opbellen voor een foto en "het" verhaal horen.....

Ja, en van dat thema *cocon* heb ik echt wakker gelegen en *de muur* zie ik, nu er zoveel geharrewar is, in een ander daglicht. Maar er zitten vast vaak vogeltjes op te kwetteren.....

Wat jij trouwens met de 7 hebt in verband met Caroline, heb ik met dubbelgetallen en Facco. Hij is op 11 juli (de zevende maand!) 1966 geboren en door kogelschoten om het leven gebracht op 20-02-2002. Hij werd 33 jaar. Hij is in Haarlem begraven en ik wil graag daarheen verhuizen. Als het er ooit van komt. Ontdekte ik laatst dat van die appartementen die mij wel lijken en haalbaar zijn, de postcode 2011 LK is! Dat kan toch geen toeval zijn?

En nu gaan jij en ik weg en zullen Paul en Rien het met zijn tweeën moeten doen, want er heeft zich niemand aangemeld. Dat is heel jammer, maar ikzelf vind het welletjes na ruim tien jaar. Ik wil weer gaan schilderen, meer publiceren op genealogisch gebied, vaker oefenen op de piano, een gitaar kopen, Frans ophalen en.... Maar die bezigheden slepen mij er doorheen, als ik weer ineens die pijn voel die ik aan niemand van de lotgenoten hoeft te leggen. Wil, we gaan toch volgend jaar samen jouw gedichten uitgeven? Groetjes en tot ziens!

Lucrea

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Als u deze Cocon ontvangt, is het december en ligt het jaar 2012 al bijna achter ons. Op bestuurlijk gebied hebben we een paar drukke maanden achter de rug. De belangrijkste zaken zet ik graag voor u op een rijtje.

-De Muur: nadat bemiddelingspogingen van de gemeente De Wolden niets uithaalden, heeft het Ministerie van Veiligheid en Justitie zich de rol aangemeten om tot een oplossing te komen van het conflict. Gesprekken met belanghebbenden zijn of worden gevoerd en ik ben voorzichtig optimistisch dat er op korte termijn een oplossing is. Zodra er overeenstemming is, zal het bestuur u informeren.

-Afgevaardigden van het bestuur hebben het symposium "Slachtofferhulp zonder grenzen", georganiseerd door Slachtofferhulp Nederland, bijgewoond. Aanleiding was de aankomende EU-richtlijn voor slachtoffers. De presentatie van de EU-richtlijn was van mevrouw. Ingrid Bellander Todino, teamleider in het European Commission's Directorate for Justice. Zij werkte mee aan de voorbereidingen en samenstelling van de nieuwe Europese Richtlijn met minimumrechten en bescherming van slachtoffers en nabestaanden van misdrijven.

-Op 22 september vond de jaarlijkse Dag Herdenken Geweldsslachtoffers plaats in Den Haag. Het was wederom een indrukwekkende manifestatie. Inmiddels heeft een evaluatie van de dag plaats gevonden. Een van de leerpunten is dat een grote stad zich minder goed leent voor een DHG dan een kleinere gemeente. Het viel veel deelnemers op dat het respect van omstanders beduidend minder was dan bij vorige manifestaties. Niettemin veel lof voor de organisatoren.

-Het Ministerie van Veiligheid en Justitie organiseerde in september een conferentie hoe het slachtofferbeleid er over 5 jaar uit zou moeten zien met ketenpartners als OM, rechtspraak, wetenschap, reclassering, advocatuur, Slachtofferhulp Nederland en Fonds Slachtofferhulp. Ondergetekende was uitgenodigd om namens ADS, VVRS en VOVK in een sprekerspanel zitting te nemen

en de visie te geven van de lotgenotenorganisaties.

-In een vorige Cocon heb ik aandacht besteed aan het gaande overleg tussen SHN, FSH, Intervict (Universiteit Tilburg, afdeling Victimology) en de lotgenotenorganisaties. Inmiddels is dat uitgemond in de vorming van een Platform slachtofferorganisaties.

Het Platform bestaat uit een kerngroep en een kring van aangesloten organisaties. De kerngroep bestaat uit FSH en SHN met wetenschappelijke ondersteuning van Intervict. De kring wordt gevormd door een verscheidenheid aan organisaties die zich elk voor specifieke doelstellingen en specifieke groepen slachtoffers inzetten. Het Platform richt zich momenteel op de versterking van de positie van slachtoffers in het strafrecht. Derhalve zijn lotgenotenorganisaties ADS, VVRS en VOVK nauw betrokken bij dit thema.

De missie van het Platform is het versterken van de positie van (potentiële) slachtoffers en nabestaanden van misdrijven, verkeersongevallen en calamiteiten ten aanzien van preventie, opvang en hulpverlening, rechtspositie en schadecompensatie.

Het Platform wil hiertoe problemen benoemen en oplossingen aandragen.

Vervolgens vond een expertvergadering plaats op 29 oktober met de Nationale Ombudsman, dhr. Brenninkmeijer, met deelname van alle ketenpartners en de lotgenotenorganisaties ADS, VVRS en VOVK. In deze vergadering stonden de spelregels voor slachtoffers centraal (de behoorlijkheidswijzer). De spelregels zijn opgesteld vanuit de vraag wat slachtoffers en nabestaanden in redelijkheid van diverse instanties mogen verwachten. Binnenkort zal de finale versie van de behoorlijkheidswijzer worden vastgesteld en gepresenteerd.

-Als gastspreker voor onze bijeenkomst van 3 november hadden wij mevrouw. Rosa Jansen uitgenodigd om een voordracht te houden. Mevrouw. Jansen is strafrechter in Utrecht en voorzitter van het College van Bestuur van SSR (Studiecentrum Rechtspleging), het eigen opleidingsinstituut van de rechterlijke macht. Het werd een interessante middag.

Echter gezien de statuur van mevrouw. Jansen en de onderwerpen waarover zij met ons van gedachten wilde wisselen, was de opkomst van onze leden teleurstellend te noemen.

Helaas is dit niet de eerste keer en ik vraag mij dan ook hardop af of het nog zin heeft voor het volgende jaar sprekers uit te nodigen voor onze bijeenkomsten. Graag ontvang ik uw reacties. Elders in de Cocon vindt u een verslag van de bijeenkomst.

-Begin november vond het halfjaarlijkse beleidsoverleg plaats met het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Naast de lotgenotenorganisaties ADS, VVRS en VOVK, namen ook de ketenpartners weer deel aan het overleg. Het verslag van vergadering kunt u vinden op onze website.

-Als laatste punt wil ik noemen dat ons bestuurslid Monique Haster aangegeven heeft om tijdens de ALV in maart 2013 zich niet herkiesbaar te stellen. Dat betekent dat het bestuur op zoek is naar kandidaten voor een bestuursfunctie. Als u geïnteresseerd bent, kunt u mij of andere bestuursleden bellen of een email sturen.

Wanneer u de Cocon ontvangt zijn wij in de laatste fase van voorbereiding voor onze traditionele december herdenkingsbijeenkomst in Leusden. Het belooft weer een mooie, ingetogen bijeenkomst te worden.

Ik hoop velen van u te mogen verwelkomen.

Met vriendelijke groet,

Jan van Kleeff, voorzitter

Dag herdenken geweldsslachtoffers 2012

Zaterdag 22 september waren we met de DHG te gast in Den Haag. Een jaarlijkse bijeenkomst waarbij we aandacht vragen voor zowel (ons) slachtoffers als voor het zinloze geweld.

Eén dag per jaar daar samen aandacht aan besteden is het minste wat we kunnen doen.

Al heel vroeg moest ik op om naar Den Haag te reizen. Vroeg omdat ik als bestuurslid van de DHG nog wel wat te doen had daar.

De avond ervoor had ik alle spullen klaar gelegd voordat ik iets vergeten zou. Als ik de deur achter me dicht trek zie ik de straat leeg en verloren aan. Het brengt me dicht bij mezelf waardoor ik na 100 meter lopen denk 'hier klopt iets niet'. Verrek, ik ben zijn foto vergeten, die stond immers nog naast mijn tas! Snel terug dus, zijn foto gepakt en voorzichtig in mijn tas geschoven. Pffh...ik zou toch bijna zonder hem zijn weg gegaan!

Was het door de vroege morgen? Ik weet het niet, maar er zat in mijn coupe van Haarlem naar Den Haag dan ook helemaal niemand. Alle ruimte voor mezelf dus en ik zet de tas tegenover mij. Ik doe mijn jas en sjaal uit en wil die ook daar leggen...bij die tas tegen over mij. Ik kijk naar die tas, een ogenblik maar. Dan sta ik op, pak mijn tas en zet hem naast me neer. 'Zo, kom hier zitten Reinier, lekker naast me. We gaan er een mooie dag van maken samen', zeg ik mijn tas toe terwijl ik ze dicht tegen mij aantrek.

Dat warme gevoel dat hij heel dichtbij me was, heb ik die hele dag gevoeld. Samen op weg voor de Dag van Herdenken. Het was een fijne dag zo met jou knul, bedankt.

Rien Verbiest

HET VERHAAL VAN JEANNY WAGEMANS

† 7 januari 2005

Op vrijdagavond 7 januari 2005 heeft de 18-jarige Jeanny Wagemans een afspraak met haar ex-vriend, de dan 19-jarige Mattie B.. Jeanny is eigenlijk wel klaar met de relatie, maar laat zich door Mattie toch overhalen omdat hij wat dingen wil uitspreken met haar.

De afspraak die ik met Ad Wagemans heb gemaakt was als vanzelfsprekend. Hij wilde graag zijn verhaal kwijt en heeft ook geen moeite om daarover vrij te spreken.

Dat ligt wat anders bij zijn vrouw Nelly, die zoekt de herinneringen niet op. Het kost haar moeite om daarmee geconfronteerd te worden. Nelly en Ad zijn beiden ondernemers.

Nelly heeft een modewinkel. Ad zit in de bouw en ziet wel mogelijkheden om op een slapper moment een afspraak te maken. Zodoende wordt het een gesprek met de nog steeds zichtbaar aangeslagen vader van Jeanny, Ad.

‘Het is 8 jaar geleden maar het heelt nooit’, is zijn allereerste opmerking. Een inleiding in het interview is eigenlijk niet nodig.

‘Het lijkt wel of er geen eind komt aan de ellende, eigenlijk zit alles tegen’, zegt Ad.

Het is de komende maanden, van november tot aan het carnaval, dat de sombere dagen letterlijk en figuurlijk op mijn schouder liggen.

Op één november met Allerheiligen worden de graven gezegend en dan sta je daar weer.

Dan haar geboortedag op 4 december, de Kerst en Nieuwjaar. Daarna 7 januari haar sterfdag en de 16e is ze begraven; alles achter elkaar!

Ik zie er echt verschrikkelijk tegenop.

Mijn vrouw uit dat heel slecht en daarom wilde ze niet per se bij dit interview zijn, verontschuldigt Ad zijn vrouw Nelly.

Op de vraag of ze daarin steun hebben gezocht zegt Ad hilarisch ‘als ik je dat vertel vallen je de schoenen uit’...

We maakten gebruik van een maatschap van deskundigen. Bij de eerste psycholoog, waar we samen geweest zijn, hadden we een goed contact totdat hij na een paar maanden zei: ‘Ik ga stoppen want ik heb een andere baan gevonden, mijn collega neemt het over’.

Met de tweede hadden we gelukkig ook een klik totdat hij zei ‘ik ga stoppen want ik heb aan mijn vaste baan om les te geven op de universiteit, voldoende’.

Naar de derde, een vrouwelijke psychologe, ben ik alleen gegaan. Zij gaf na de eerste keer al aan dat ze een eigen praktijk had in Maastricht, ‘of ik daar gebruik van wilde maken.....’.

De vierde op mijn pad, was een halve Duitser en schreef me antidepressiva voor. Na een paar weken zei hij dat hij stopte omdat zijn praktijk in Duitsland te druk werd. We zijn toen maar gestopt. Intussen gebruik ik nog de lichtste vorm van het medicijn en dat snijd ik zelfs nog doormidden. ‘Dat gebruik ik elke dag nog, het zit meer tussen je oren dat het helpt’, zegt Ad.

Onze zaken lopen nou niet om over naar huis te schrijven. In de winkel van Nelly bleven de mensen vooral de eerste twee jaar weg.

Vanaf 2008 kwam de recessie er overheen.

En de ‘bouw’ ligt al een tijdje op zijn gat. Allemaal dingetjes die het niet beter maken.

Op die bewuste vrijdagavond zat ik naar Studio Sport te kijken. Onze jongste zoon Paul was boven. Nelly werd door hem op de hoogte gesteld van een sms-je afkomstig vanaf Jeanny’s telefoon: ‘ik word achtervolgd door 2 mannen in een blauw busje, groeten Jeanny’. Daarmee kwam ze in paniekerige toestand de trap afgesneld en heeft ze onmiddellijk de politie gebeld. Tegen de politie zei ze ‘ga maar naar Buks, haar ex-vriendje’. Die had haar al vaker bedreigd als ze aangaf geen verkering meer met hem te willen.

Waar de politie bij was heb ik ‘hem’ opgebeld. Vlak voordat ik wilde neerleggen nam hij op, waarop ik hem vroeg waar Jeanny was.

‘Ik zou het echt niet weten, ik ben de hele avond thuis geweest’ gaf hij als antwoord.

Daarop zei ik dat Jeanny nog niet thuis was, de politie hier in huis was en over vijf minuten bij hem zou zijn.

Paniek, we belden onze oudste dochter Anouk in Maastricht, ze was daar niet. Zoon Paul was dus thuis. Onze andere zoon Willy was op een receptie van het carnaval. Vriendinnen van Jeanny gebeld, niemand wist waar ze was.

We hebben toen nichtjes en neefjes gebeld en zijn 's nachts gaan zoeken.

Een meisje belde dat ik naar de Elba moest kijken want Buks deed kennelijk aan nachtvisserij. Ik ben daar naar toe gereden en heb met mijn auto gestaan waar de auto van de moordenaar (met Jeanny) eveneens heeft gestaan. Ik ben over hetzelfde pad gelopen als waar Jeanny versleept is, maar wist dat op dat moment natuurlijk niet.

Op de zaterdagmorgen weer op dezelfde plek gekeken maar weer niets gevonden en gezien beneden aan de Maas. Achteraf bleek de politie op die zaterdag al op de hoogte te zijn van de toedracht maar wilde het verhaal compleet hebben. Ze hadden namelijk de telefoonberichten van Buks getraceerd en zodoende kwam er een handlanger in beeld.

Op de zondag hebben we een grote zoekactie op touw gezet. Iedereen kent elkaar hier dus er was consternatie alom. Vrienden, kennissen, de brandweer, alles en iedereen heeft met het zoeken meegeholpen.

Eén groep liep langs het Julianakanaal en de andere langs de Maas. Intussen was er een wandelaar zijn hond aan het uitlaten, die zou ook uitkijken en liep voor onze groep uit.

We liepen verder naar een parkeerplaatsje, waarbij een van de brandweerlieden riep 'stop, hier ligt een schoen'. Stom toevallig had ik de week daarvoor schoenen in de kast gezocht en bruine puma-schoenen zien staan. Een telefoontje naar huis bracht de zaak verder: de puma-schoenen stonden niet thuis!

Dan komt er een berichtje dat de hondenuitlater verderop een bodywarmer heeft gezien. Hij heeft er een fotootje van gemaakt, of ik dat herken? Inzoomend zien we een oranje bodywarmer met het merk Apriori, die herken ik! Je krijgt dan een heel naar gevoel als de politie met linten dat gebied afzet.

De recherche deelt mede dat ze twee jonge mannen hebben gearresteerd. Eén er van was degene die we genoemd hadden. Ik ben naar huis gegaan en moest Nel het hele verhaal

vertellen. Vreselijk is zo iets, ze schreeuwde en hilde. Rechercheurs kwamen na die zoektocht naar huis om ons tot zo ver bij te praten.

Op de maandagmorgen lezen we in de krant dat de politie met het meest ernstige rekening houdt. Ondanks dat je bent bijgepraat wordt het zwart voor je ogen. De ME is inmiddels ook ingeschakeld en men vervolgt het zoeken. Dan om half vier als de zon langzaam onder gaat wordt aan de oppervlakte van het water iets gezien in het strijklicht. Er ligt iets in het water. Dat iets blijkt onze dochter te zijn.

Pas de week daarop, op woensdag wordt haar lichaam vrijgegeven door het Forensisch Instituut. Ik heb nog steeds moeite met het feit dat ik niet écht (lijfelijk) afscheid van haar heb genomen.

Op de zaterdagavond wordt een stille tocht georganiseerd. Er waren zo verschrikkelijk veel mensen, dat doet goed maar is evengoed zo treurig. Mensen stonden met kaarsjes langs de kant, of hadden een altaartje voor hun huisdeur gemaakt. De doodse stilte van de stoet met de almaar repeterende voetstappen maakte zo veel indruk. In het voorbij gaan zie ik op een tafellaken geschreven:

*een jong meisje is vermoord
er bestaat geen troostend woord.
had mijn leven maar genomen
want het meisje had nog toekomstdromen*

We hebben haar op de zondag kunnen begraven; via via kregen we daar toestemming voor. Tijdens de uitvaart stond een foto van Jeanny op een schildersezel op het altaar opgesteld. Op enig moment bracht een volle straal zonlicht de foto duidelijk in beeld. Jeanny, met haar stralende ogen, liet haar gezicht nog een keer zien! Ad toont. zichtbaar ontroerd, een aantal foto's van zijn prachtige dochter. Ook laat hij het bidprentje zien dat door haar broer Willy is gemaakt.

Ik lees daarop de volgende tekst:

*haar bijnaam MO is niet gelogen
Jeanny met de Mooie Ogen.*

Die Buks is nota bene hier in huis geweest. Ze had geen zin meer in hem, het was uit. In de kerstvakantie zat Jeanny met haar vriendin er nog over te geinen. Hij probeerde haar steeds te bellen, uiteindelijk heeft ze dan

toch opgenomen en die fatale afspraak gemaakt. Vrijdagavond 7 uur op het pleintje bij de Rabobank. Daar heeft hij zich aan haar vergrepen en daarna gewurgd.

Het bleek dat hij al twee weken plannen ensceneerde met zijn handlanger. Zo herinner ik me ook weer dat hij de dinsdag voor de bewuste vrijdagavond, 's avonds diverse ruiten van mijn bedrijf heeft ingegooid. Hij is met haar naar dat parkeerplaatsje aan de Maas gereden en heeft haar uit de auto getrokken. De handlanger is daarbij gekomen en heeft dus verder niets gedaan om haar dood te voorkomen. Dat is ook het verhaal van die handlanger. Buks heeft niet(s) bekend en vertelt steeds een ander verhaal.

Hij zit nog steeds onder TBS. In Maastricht is hij veroordeeld tot twaalf jaar en na het uitzitten een gedwongen tbs-verpleging.

Zijn handlanger kreeg acht jaar opgelegd.

Dan krijg je het verhaal van hoger beroep in Den Bosch. Bij de uitspraak wenste de rechter absolute stilte, dan voel je het al aankomen van 'dit gaat mis'. Uitspraak dader acht jaar en tbs met dwangverpleging en de ander vier jaar. Gebaseerd op hun jonge leeftijd (20 en 17) ofschoon onder het volwassenenrecht.

Drie jaar later is hij al naar de Mesdagkliniek in Groningen gebracht. Ik ben daar veel mee bezig. Zo'n geringe straftijd en dat allemaal gebaseerd op een te jonge leeftijd.

Negentien jaar en dan zo bewust handelen!

Afgelopen februari diende de zaak voor één jaar en dan proefverlof. Volgens de kliniek kon dat gemakkelijk; recidive was niet zo van belang. 'Mijnheer' was alleen wat onhandig in zijn contacten.

'Zeven jaar inmiddels gezeten', zegt Ad.

Hoe kun je dan uitleggen dat hij in het vervolg een afwijzing wel accepteert? Het verzoek werd ook niet gehonoreerd; voorlopig twee jaar er bij. Als het dan weer dient, laat ik me weer zien. Hij durfde me niet aan te kijken!

Alles in de behandeling is er op gericht om hem fatsoenlijk in de maatschappij terug te kunnen brengen. En jij moet het zelf zien op te lossen. Dat is verre van gemakkelijk.

Acht jaar lang is haar kamer onaangeroerd, staan haar spulletjes in huis nog steeds op dezelfde plek. We laten het zoals het is, voor MO. Jeanny, onze dochter met de Mooie Ogen.

Rien Verbiest

DAS NIET VERKEERD

Afzender: Jacqueline Roelofs-Pronk

Ontvanger: rienverc@xs4all.nl

Datum: 2012-09-15 12:04

Hallo Rien,

Ik krijg net de Cocon binnen en zit het verhaal van Maurice Tijsen te lezen, heel schokkend en helaas ook heel herkenbaar. Zijn vader Gerrit geeft in het artikel aan dat er geen advocaat te vinden is die hun wilde helpen.

Mijn dochter is vorig jaar vermoord door haar ex-vriend en ik heb toen DAS-rechtsbijstand ingeschakeld, ik ben daar al enige jaren lid van. Ik heb ze een mail gestuurd met mijn verhaal en binnen twee dagen kreeg ik een telefoontje van een medewerker die de zaak op haar nam.

Ik wilde geen groot bedrag maar toch een soort "smartengeld" omdat hij mijn dochter vermoord had. Ik gaf aan dat de dader ook dood was en of dat uitmaakte, maar dat maakte niet uit. In mijn geval hebben ze het op de autoverzekering van hem verhaald, omdat mijn dochter is ontvoerd door hem en vermoedelijk in de kofferbak lag. Hij is toen met 180 km per uur de Waal ingereden. Ze adviseerde me om alle kosten die ik had gemaakt en eventueel andere kosten door te geven en kopieën te maken van de rekeningen. Uiteindelijk heb ik alle kosten die ik had gekregen door zijn daad opgegeven en binnen vier weken had ik dit bedrag op mijn rekening staan.

Ik weet dat ik mijn dochter hier niet mee terug krijg maar het is toch een soort genoegdoening. Ik ben vorige week voor het eerst bij de bijeenkomst in Leusden geweest en was diep onder de indruk van de verhalen die ik hoorde. Ook toen hoorde ik dit soort reacties. Ik weet niet of het iets is om aan de nabestaanden door te geven. Als je je aanmeld bij DAS moet je wel drie maanden lid zijn voor ze je zaak aannemen, maar als je niet probeert dat weet je het ook niet. Ik kan me de ontevredenheid van de nabestaanden heel goed voorstellen, het enorme gevoel van onmacht, heel herkenbaar.

Ik weet niet of je er iets mee kan, maar ik wilde het toch even doorgeven.

Met vriendelijke groet,

Jacqueline Roelofs-Pronk

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

“Het is al zó lang geleden” is een inmiddels “vergrijsd” verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven nadien verlopen is voor de nabestaanden.

Janine † 24 november 1994

Wij gaan op bezoek bij Piet en Maus Jenniskens in Berg aan de Maas. Zij zijn al 15 jaar lid van de VOVK, en dat blijven ze ook.

Na zoveel jaren hebben zij echter geen behoefte meer aan de bijeenkomsten in Leusden. De laatste tijd merken we, dat lotgenoten die voorheen regelmatig naar Leusden kwamen, niet meer komen en te kennen geven, dat ze er geen behoefte meer aan hebben. Kennelijk is het rouwproces in een ander stadium gekomen en gaat men verder op eigen kracht. Daarover praten we op deze donderdag in oktober met Piet en Maus.

Rien en ik worden allerhartelijkst ontvangen met koffie en gebak. Er is direct weer dat vertrouwde gevoel dat je hebt als je familieleden bezoekt die je lang niet hebt gezien.

Herinneringen worden opgehaald aan die beginperiode van de VOVK. Toen we nog met een groepje van ongeveer 30 man bij elkaar in een kring zaten. Tijdens bijna elke bijeenkomst waren er weer nieuwe ouders die hun kind verloren door moord. Zij vertelden hun trieste verhaal, en we luisterden.

Een verhaal, dat gepaard ging met diepe emoties van verdriet en zeker ook woede.

Als degene zijn of haar verhaal had gedaan was er tijd om er op te reageren, wat we dan ook allemaal deden. Het waren zware middagen en als je terug naar huis reed droeg je het verhaal van die middag letterlijk mee.

Het was zo herkenbaar en we vonden elkaar in die zwarte periode. Er was nog geen hulp en er waren geen case-managers die ons konden bijstaan. We zaten alleen met al onze vragen. We waren er voor elkaar.

Bij de volgende bijeenkomst omarmde je elkaar, je kende de nieuwe lotgenoten en het verhaal en de naam van hun kind.

Doordat de vereniging groeide werd de ontvangst van nieuwe lotgenoten op een andere manier gedaan. Nieuwe mensen werden apart ontvangen en naar hun verhaal werd geluisterd door een lotgenoot en een vrijwilliger. Daardoor duurde het vaak langer voordat je elkaar kende.

De tijd heeft veel gedaan met het verdriet om Janine bij Piet en Maus. Samen hebben ze het pad van therapie bewandeld. Ze hebben daar bijvoorbeeld geleerd om veel afleiding te zoeken, o.a. met uitstapjes; al begon je daar meestal met veel tegenzin aan. Uiteindelijk hebben ze de dood van Janine een plek kunnen geven waardoor ze nu weer kunnen zeggen: “we zijn gelukkig”.

Het gesprek kenmerkte zich door een diepzinnig terugkijken en denken over rouw en verdriet. Het is een proces dat voor elk individu anders verloopt. Wat goed voor de een is hoeft dat niet voor de ander te zijn. Afstand nemen van de dood van je kind is moeilijk, maar er komt wel een moment dat dit kán. Dat zeggen ze nu, maar Maus zegt ook, daar had je drie jaar na de dood van Janine ook niet bij mij mee aan hoeven komen.

In die periode is Leusden een grote steun voor hen beiden geweest. Ze kwamen naar elke bijeenkomst, hadden het nodig toen.

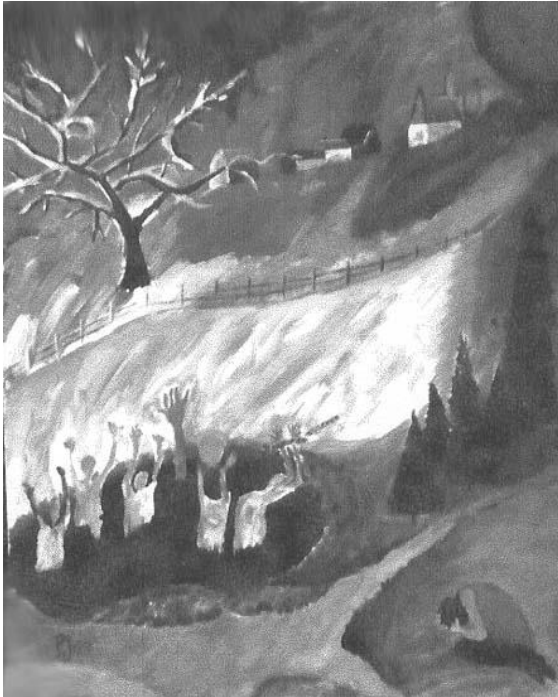
Piet zegt: ‘Er komt een tijd dat je de cirkel moet doorbreken, dat je andere of nieuwe stappen kunt zetten in je leven. Op lange termijn is dat bij ons weer ontstaan en is het ons gelukt weer rust in onze ziel te krijgen.

Het is volgens Piet ook een keuze.

Je kunt in een cirkel blijven waarin je rondwentelt in verdriet en woede.

Op een gegeven moment kun je daar uitstappen. In het verstillen van het verdriet en het loslaten van Janine waren we eindelijk in staat om vooruit te kijken naar de toekomst.

Het je blijven voelen als slachtoffer is niet goed, zegt Piet. Heel voorzichtig zeg ik: “Ik ben geen slachtoffer meer. Het was me wel overkomen, maar ik ga nu anders verder.

Help! Schilderij van Piet Jenniskens

We kwamen zover dat we ons er bewust van werden dat we een keuze moesten maken”.

Die keuze werd voor hen beiden mogelijk met behulp van verschillende therapieën, waarna ze beiden gemakkelijker konden omgaan met de dood van Janine.

Piet heeft de vrijwilligers bij de VOVK hoog in het vaandel staan. Die hebben in het verleden goede hulp geboden. Het is belangrijk dat je niet alleen over je verdriet praat maar ook over de rechtsgang, over de TBS, en andere hete hangijzers. Ook over je eigen persoon, hoe en wie je bent en hoe je met van alles omging vóór de dood van je kind.

Piet kreeg in 2008 een burn-out.

Tijdens emotie-schilderen werd hem veel duidelijk over zichzelf. Hij bleek niet alleen het verdriet om de dood van Janine met zich mee te torsen. Zijn verdriet en woede over zijn verleden; een verleden waarvan hij zich bewust werd dat er mishandeling, misbruik en onderdrukking hadden plaatsgevonden. Zonder het te weten beïnvloedde hem dat ongetwijfeld heel sterk. Er was veel meer te verwerken en dat alles kostte hem veel tijd.

Janine werd in 1994 vermoord door haar Turkse ex-partner. Maus heeft zich vanaf het begin gerealiseerd dat zijzelf voor een deel “daar tussen zit”. Haar omgang met

buitenlandse mensen, wat ze boeiend vindt en aan haar kinderen doorgaf, maakte het indirect mogelijk dat haar dochter door een ontwrichte buitenlander vermoord werd.

Op de schoorsteen staat een foto van Janine. Piet zegt: ‘Merkwaardig genoeg wil ik jullie nog een stekelig verhaaltje vertellen met betrekking tot de mensen die hier nog wel eens komen en die nooit belangstelling hebben getoond. Dan steek ik demonstratief het kaarsje bij Janine aan.

Een onverwerkt stuk pijn dat mensen afgehaakt zijn bij de dood van Janine. Dat doet pijn en is een zere plek die zich niet hersteld heeft’.

Ik heb dit gesprek met Piet en Maus als hartverwarmend ervaren. De essentie is naar mijn mening dat de VOVK in een bepaalde periode enorm troostend kan zijn.

Echter er komt een moment dat we ons ervan los kunnen losmaken en verder mogen gaan met ons leven. Loslaten is een moeilijk woord als het gaat om de dood van je kind.

Onze kinderen hoeven we ook niet los te laten. Zij horen bij ons en zullen dat altijd blijven doen. Wat we wel kunnen loslaten is de ontzetting om de moord en ook het verdriet en de woede, hoewel dat gemakkelijk weer boven kan komen. De moordenaar is het niet waard dat we nog energie in hem steken.

Dank je wel Piet en Maus voor dit bijzondere gesprek.

Wil Vreeburg

Maus Houben en Piet Jenniskens

ONZE VRIJWILLIGERS

Allerbeste mensen,

Sinds 2005 ben ik als vrijwilliger betrokken bij de VOVK en ga , met pijn in het hart , afscheid van jullie nemen. Mijn gezondheid laat mij in de steek en het kost mij steeds meer energie om goed te functioneren. Ik durf dit besluit ook te nemen omdat er een vitaal bestuur zit en vrijwilligers die taken kunnen overnemen.

In de afgelopen jaren heb ik medemensen ontmoet die in diepe treurnis waren en die toch weer in hun kracht zijn gekomen. De kracht van mensen heeft mij bijzonder getroffen, heel speciaal de kracht die jullie laten zien.

Ik dank jullie uit de grond van mijn hart dat jullie mij getuige hebben laten zijn van jullie diepste gevoelens.

Ik zal deze ervaring nooit vergeten.

De bijeenkomst op 15 december zie ik als een mooi moment om mijn vrijwilligerswerk bij de VOVK af te sluiten. Hartelijke groet en alle goeds in het verdere leven.

Jan Camps

Mijn naam is..

Mijn naam is Ria Lammers en ik werd 66 jaar geleden in Amsterdam geboren. Ik woon alleen en heb twee kinderen en twee kleinkinderen. Kort nadat ik vorig jaar met pensioen ben gegaan werd mij gevraagd of ik mij als vrijwilliger wilde aansluiten bij de VOVK.

Ik was net gestopt als teamleider bij Slachtofferhulp Nederland waar ik bijna 23 jaar had gewerkt. (Mijn achtergrond is een opleiding algemeen maatschappelijk werk.)

Ik dacht dat ik mij nog niet wilde vastleggen als vrijwilligster en zeker niet in een organisatie met zoveel raakvlakken als waar ik altijd met heel veel plezier had gewerkt.

Ik zei toe om naar Leusden te gaan en om daarna mijn keuze te maken. Ik was zeer onder de indruk van jullie organisatie en miste intussen wat diepgang in mijn dagelijkse bezigheden. Ik heb na mijn eerste ontmoeting met de organisatie volmondig ja gezegd en ben het afgelopen jaar bij alle bijeenkomsten in Leusden aanwezig geweest. Ik denk dat ik met mijn achtergrond en de kennis die ik heb opgedaan in mijn werk en mijn behoefte om een luisterend oor te kunnen bieden op mijn plek ben binnen de VOVK.

Jan Camps neemt na veel jaren afscheid en ik zal voor het bestuur het aanspreekpunt voor de vrijwilligers worden.

Daarnaast heb ik ook nog andere hobby's, ik heb een caravan waarmee ik graag op pad ben en zit in het bestuur van een caravanclub en begeleid en organiseer daarvoor activiteiten en doe daar wat pr taken. Verder kan ik mij thuis erg goed vermaken met zeer uiteenlopende hobby's zoals glas in lood en tiffany tot het machinaal borduren en kleding maken.

Het totaal houdt mij mooi in evenwicht.

Ik beseft dat het niet makkelijk zal zijn om Jan met al zijn ervaring op te volgen en ik hoop van harte dat iedereen zijn verwachtingen en adviezen e.d. naar mij uit zal spreken.

Ria Lammers

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

*Wat is tijd toch een wonderlijk begrip!
Zo zit je ver weg in een warm land van de
zomer te genieten en zo ben je weer in het land
van mest en mist.
Zo denk je dat er aan de zomer geen einde
komt en zo zit je alweer midden in de winter.*

*Als ik me realiseer dat het alweer bijna zestien
jaar geleden is dat Maaïke werd vermoord,
ben ik altijd weer verbaasd: zó lang geleden
alweer. En tegelijkertijd is het ook nog zo
dichtbij. Op de dag dat Maaïke werd vermoord
kreeg een collega van mij een zoon. Die is nu
al bijna 16 jaar! Onvoorstelbaar.*

*Even onvoorstelbaar is het dat Maaïke nu al
40 zou zijn. Maar ze blijft natuurlijk 24, en ons
tweede kind. Ook zo iets vreemds: haar
jongere broer en zus zijn nu al veel ouder dan
zij ooit geworden is en toch blijven ze haar
jongere broer en zus. Dat komt natuurlijk
doordat haar plaats in de rij niet is veranderd.
Maar aan je andere kinderen zie je dat de tijd
voortschrijdt en wij schrijven mee.*

*Onlangs, rond 2 november, werden bij ons in
de kerk de namen genoemd van hen die in de
voorbijge periode zijn overleden en de cantorij
zong na elke naam 'Niemand leeft voor
zichzelf, niemand sterft voor zichzelf'. En dat
vind ik mooi: je leeft niet voor jezelf, maar je
leeft op zijn minst samen met anderen.*

*En nog mooier vind ik de ervaring dat de
overledenen voort blijven leven in ons leven,
althans in onze gedachten. Maar ik ervaar
even goed hoe Maaïke een rol blijft spelen in
veler levens. Zo is ze al vier keer vernoemd!
Haar leven is zinvol geweest.*

*Dat neemt niet weg dat ik het een zinloze dood
vind. Nee, dat zeg ik niet goed. Het moet zijn:
dat neemt niet weg dat ik het een zinloze
manier van een leven beëindigen vind. Doemt
meteen de vraag bij mij op: heeft haar dood
dan zin? Ik weet het niet. Wel weet ik dat haar
dood ons leven beïnvloedt, zoals - gelukkig! -
haar leven ons en zovelen beïnvloedt.*

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

*Ach ja, tijd een wonderlijk begrip.
We proberen dat in woorden te vatten. Maar
wat betekent eigenlijk: 'tijd heelt alle wonden'.
Bij mij niets. En bij: 'komt tijd komt raad', zet
ik ook zo mijn vraagtekens. En: 'goede raad is
duur', dat merk je wel als je eens een goede
therapeut nodig hebt. Niet te betalen.
Dan is van toepassing 'tijd is geld'.
In ieder geval is het zo dat de tijd
voortschrijdt, en die tijd doet ook iets met ons
verdriet.*

*Jullie lieve Maaïke is 16 jaar geleden
vermoord, voor onze lieve Caroline is het ook
16 jaar geleden. Ook zij zou nu 40 jaar zijn en
ze blijft 24 jaar. En ja, de andere kinderen zijn
allemaal al ouder dan zij is geworden.
Caroline wordt nooit moeder, nooit tante,
nooit oma.
Nooit meer iets. Dat zingt vaak in mijn hoofd.*

*Wat ik mooi vind aan jou Paul, is dat je de
schoonheid van het lied 'Niemand leeft voor
zichzelf, niemand sterft voor zichzelf' kan
blijven ervaren.*

*Bij mij springen dan gruwelijke beelden van de
moorden op onze kinderen op het netvlies en ik
denk, wie heeft zich om hen bekommerd,
waarom moeten zij sterven en waarvoor
hebben zij geleefd.*

Nee, Paul, ik vind de wereld niet zo mooi.

*Zo'n stukje in de Cocon moet positiviteit
uitstralen maar mij lukt dat op dit moment niet.
Net zoals vele lotgenoten dat misschien ook
niet lukt in deze donkere dagen. Dan komen de
feestdagen in zicht en die worden dan vaak nog
donkerder. Overleven, dat is wat we doen.*

*En we doen dat om onszelf steeds maar voor te
houden dat er ook lichtpuntjes zijn. Daar
houden we ons aan vast en na eind december
halen we opgelucht adem, gelukkig de
'feestdagen' zijn weer voorbij, verzuchten we.
Op naar een kersvers nieuwjaar met al zijn ups
en downs die ongetwijfeld gaan komen.*

*Ik kijk uit naar de zon die aan het eind van de
tunnel vast weer gaat schijnen.*

Hartelijke groet,

Wil

COLDCASETEAM

Blauw: is een tweewekelijks politievakblad. In uitgave 19 van 13 oktober 2012 staat een interessant interview van een onderzoeker betrokken bij het *coldcaseteam*. De tekst is in zijn geheel, met toestemming, overgenomen.

Tekst: Erik van der Veen

‘Leed verjaart nooit’

De Groningse onderzoeker Evert Wildeboer is vanaf de oprichting betrokken bij het coldcase-team. Hij probeert openingen te vinden in zaken die al lang zijn vastgelopen. Vaak genoeg zonder resultaat, maar de motivatie blijft onverminderd groot. ‘We sluiten een onderzoek nooit voordat de zaak is opgelost.’

Het coldcaseteam van de shared service Noord – de regio’s Groningen, Drenthe en Friesland – bestaat uit mensen die gedreven worden door de gedachte dat we alle kansen moeten benutten die er nog zijn in een onderzoek. Wij hebben zoveel leed gezien bij nabestaanden door de afschuwelijke misdrijven die zijn gepleegd: die mogen nooit worden vergeten. Ik weet wat het is om in het mortuarium bij een kist te staan en de confrontatie te doen. Ik weet wat het is om bij mensen thuis te komen vertellen dat het onderzoek weer niet tot succes heeft geleid en welke ellende dat met zich meebrengt. En dat geldt voor de meeste teamleden. Het gaat bij coldcasezaken niet om diefstal van een rol pepermunt, maar om het verlies van geliefden of zware zedenzaken. Die misdrijven tot een oplossing brengen, dat is de drijfveer van ons team.”

Nabestaanden

“We zijn hier in Groningen ergens in de jaren negentig begonnen oude zaken nogmaals te bekijken. Een enthousiaste collega die vlak voor zijn pensioen zat, vroeg zich af of daar nog wat muziek in zat. Door enthousiasme is dat eigenlijk uitgegroeid tot het coldcaseteam. Toen dat team vorm kreeg, was ik al familie-onderzoeker. Ik ben sinds 1973 bij de politie, waarvan achttien jaar als familierechercheur. Veel oude zaken kende ik wel, omdat ik contactpersoon was voor nabestaanden. In 2007 is de Noordelijke Recherche Eenheid (NRE, red.) gestart. Mij is toen gevraagd, samen met de toenmalige chef van de NRE, alle nabestaanden van onopgeloste misdrijven te bezoeken en hen te beloven dat met de

komst van de NRE hun zaak niet vergeten zou worden. Toen heb ik opnieuw gezien hoe bijzonder dit soort zaken is. Er zit ontzettend veel leed achter de gevels en dat verjaart nooit. Een coldcasezaak is daarom altijd de moeite waard.”

Op de plank

“De zaken variëren van zware misdrijven als moord en doodslag tot zware zedenzaken als verkrachting en aanranding, aangevuld met enkele vermissingen.

Het zijn onderzoeken waar op enig moment een behoorlijke politiemacht mee bezig is geweest, maar die nu zijn vastgelopen.

In zijn algemeenheid komt een zaak in aanmerking als coldcase als de rechtsorde er ernstig door is aangetast. Het moet een feit zijn waarop minimaal twaalf jaar celstraf staat en waarvan het onderzoek niet tot een oplossing heeft geleid. Een commissie besluit vervolgens dat het verdere onderzoek bij ons terecht komt. Er is geen minimale termijn dat een zaak op de plank moet hebben gelegen. Het zou al kunnen na drie maanden. Dat gebeurt echter zelden, want na drie maanden zijn er altijd nog onderzoeksmogelijkheden. Feitelijk is een zaak nooit helemaal uitgerechercheerd.” We hebben nu 26 zaken in onze portefeuille, maar dat hadden er ook 126 kunnen zijn. Of 226.

Dat ligt aan besluiten van chefs om zaken al dan niet aan te bieden. Vaak denken ze dat er nog een tip komt of dat ze het zelf kunnen afhandelen. Niettemin zijn er genoeg voorbeelden van zaken die coldcase hadden kunnen en moeten zijn. We maken geen reclame, maar een zaak aanmelden kan altijd. En ligt het hier, dan krijgt iemand de zaak in beheer. Wij zoeken dan zelf contact met nabestaanden en zijn in het vervolg hun aanspreekpunt. Zo geven we helderheid naar nabestaanden. Hun zaak wordt niet vergeten en er is altijd iemand bereikbaar. Daarvan wordt veel gebruik gemaakt.”

Moord

“Wij sluiten een zaak nooit voordat die is opgelost. Een stuk of tien zaken hebben we tot een goed einde gebracht.

Daar zaten zeer geruchtmakende bij, zoals de moord op Gonda Drent. Zij bleek te zijn vermoord door haar man, waarna hij hun woning in brand stak.

We hebben jaren onderzoek gedaan en uiteindelijk leidde dat tot een veroordeling.

We hebben ook seriemoordenaar Willem van E. gehad. Een zaak die zijn weerga niet kent. En de moorden op Andrea Lutten en op Anne de Ruyter de Wildt.

Als je dat soort zaken tot een oplossing brengt, gaat bij wijze van spreken de vlag echt uit. Want coldcasezaken zijn moeilijk. De onderzoeken zijn tot op de bodem onderzocht. Er is een rechteam geweest dat er niet meer verder mee kon. En dat zijn ook geen domme jongens. Ons voordeel is dat wij meer tijd en ruimte hebben, dat ontbreekt in een regulier onderzoek.

Bij een coldcasezaak proberen we meer *out of the box* te denken. Dat heeft niet altijd succes, maar we proberen de grenzen op te zoeken van wat nog kan. We lopen liever telkens tegen een muur aan, dan dat we er een onrustig gevoel aan overhouden. We gaan soms zelfs net over de grens. Bij een gewoon onderzoek gebeurt dat niet.”

Teleurstelling

“We zijn zeker geen stoffige afdeling van mensen die hun tijd uitzitten, al bestaat ons team grotendeels uit ervaren collega’s die al jaren meedraaien. Misschien moet je het juist wel allemaal al eens hebben beleefd om die *drive* vast te houden. Want heel vaak loopt een mogelijk nieuw spoor op niks uit.

We hebben allemaal de teleurstellingen bij nabestaanden gezien en ook zelf meegemaakt. Dat houdt ons gemotiveerd.

Die ervaring helpt je ook een beeld te vormen van een recherche-onderzoek. Wat zijn overwegingen geweest om ergens linksaf te gaan? Dat moet je uit de stukken kunnen halen en daar heb je ervaring voor nodig. Soms is de informatie wel heel minimaal vastgelegd.

Dus hebben we nu ook regelmatig contact met draaiende teams om te benadrukken hoe belangrijk het is vast te leggen waarom iets is gedaan en wat het resultaat was.

Ons werk bestaat voor een groot deel uit het lezen van dossiers. Dat is zeker niet saai.

We gaan nergens met blauwe zwaailichten op af, maar ik blijf het machtig werk vinden. Als je een misdrijf na zoveel jaar alsnog oplost, dan heb je echt iets bereikt. Dat doet zoveel goed, daar doe je het voor. Iedere zaak verdient een oplossing en er zijn altijd kansen.”

Forensisch

“De succesfactor van coldcasezaken ligt bijna altijd op het forensische vlak. Daar zijn de grootste ontwikkelingen.

We hebben bijvoorbeeld een oude moordzaak, waarbij sprake is van een fiets die ongetwijfeld van de verdachte is. Op het achterspatbord zat het restant van een stickertje en dat bleek nog niet te zijn onderzocht op DNA. Dat hadden ze destijds niet kunnen bedenken. Het is nog in onderzoek maar het leuke is dat je iets toepast dat eerder praktisch onmogelijk was.

En misschien kunnen we over een paar jaar wel weer iets nieuws doen. We bewaken dus doorlopend de nieuwe mogelijkheden met forensische sporen. En dat is een uitdaging. We moeten alle opsporingsinformatie bijhouden en bewaren. En in sommige zaken hebben we héél veel sporen. Maar tactisch onderzoek blijft ook altijd de moeite waard.

De kans dat een verdachte spontaan het bureau binnenloopt met een bekentenis is niet groot, al is het wel eens gebeurd. Vaker komt het voor dat mensen met tips komen die ze lang voor zich hebben gehouden. Als een zaak bijvoorbeeld weer in de media komt, komen er direct weer meldingen van mensen.

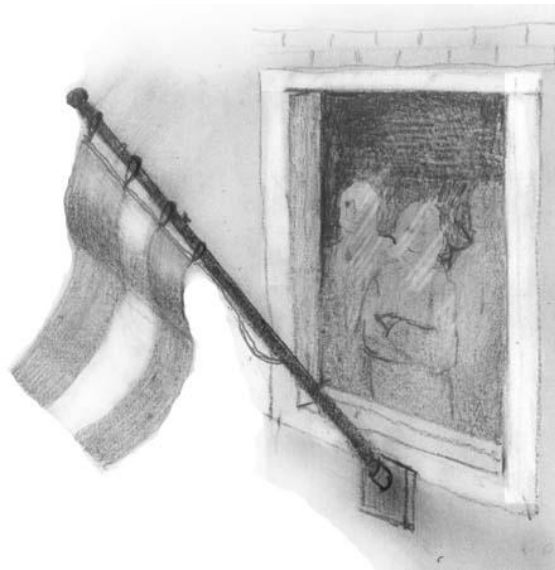
Zo meldde zich onlangs een vrouw die in 1995 een ochtendkrant rondbracht en daarbij een vreemde vent met een sporttas zag. Dat was een week na de verdwijning van Saskia Bont. Haar ledematen zijn aangetroffen in een sporttas. Dan vind ik het onbegrijpelijk dat het zolang duurt voordat zo iemand zich meldt.

Zo hoog is de drempel van het politiebureau toch niet? Nu kun je er niet veel meer mee.

Dat steekt, maar het geeft wel aan dat coldcaseteams nut hebben. De weg naar ons is altijd open.”

Voorwerk

“Formeel zijn we een beheersgroep, al doen we wel operationeel onderzoek zoals getuigen horen. Maar is er echt concrete informatie zoals een DNA-match, of komt er een concrete verdachte boven, dan gaat de vlag uit en schuiven we de zaak door naar het district waar het misdrijf is gepleegd.

Want bijvoorbeeld tappen, dat ligt ons niet. In de wereld van tappen is de laatste jaren zoveel veranderd, dat redden we niet. Daar moet je dagelijks mee bezig zijn. Wij verrichten dus feitelijk het voorwerk voor anderen. Dat doen we onder meer door oude dossiers - soms letterlijk onder het stof - te digitaliseren en analysedocumenten te maken van wat er in de loop der tijd aan onderzoek is gedaan, na te gaan waar nog kansen liggen en vooral wat op forensisch vlak nog te doen is. Een inhaalslag dus. Oude dossiers zijn soms erg incompleet, dat zorgt voor veel werk. Nu accepteren we alleen nog zaken die digitaal zijn aangeleverd en volgens de TGO-structuur opgezet. En ze moeten worden gepresenteerd aan ons hele team. Dat bestaat nu uit acht mensen. Maar met de komst van de nationale politie wordt dat formeel minder. Het idee is dat we ons nog meer gaan richten op beheer. En zien we nieuwe kansen, dan maken we een projectplan en stoten het verdere onderzoek af naar andere teams. Een commissie beoordeelt dan wat er moet gebeuren.

Maar bij de politie heb je natuurlijk allerlei projecten en onderzoeken die personeel behoeven en de capaciteit is schaars.

Mijn angst is dat coldcasezaken dan minder prioriteit krijgen. Dat zijn oude zaken, dus die kunnen nog wel even wachten. Er moeten toch keuzes worden gemaakt. Begrijp me niet verkeerd, er is zeker voldoende aandacht voor coldcasezaken. Oude zaken blijven actueel. Kijk maar naar de aandacht voor Marianne Vaatstra. Ik probeer ook altijd uit te dragen hoe belangrijk die aandacht is. Het gaat om mensenlevens.”

Aangemoedigd

“Bij een coldcaseonderzoek moet je als het ware bij nul beginnen. Ik betrap me er wel eens op dat ik van bepaalde zaken te veel weet. Bijvoorbeeld omdat ik er als familierechercheur al bij betrokken was. Dat is niet goed, maar menselijk. Het is belangrijk dat je ervan bewust bent.

We pluizen de zaken hele-maal door, ook met behulp van gedragskundigen. We maken ook steeds vaker scenario's en hypothesen.

Je leest een dossier dan door die bril: wat sluit aan bij ons scenario? Dat schijnt succes te kunnen hebben. Dat is een andere benadering dan gewoon maar gaan lezen.

Natuurlijk is er ook contact met teamleiders en analisten die het onderzoek hebben gedaan.

Of ze op bepaalde locaties zijn geweest en of ze aan bepaalde zaken hebben gedacht. Geregeld weten ze dat trouwens niet meer: het is vaak lang geleden en ze draaien zoveel onderzoeken. Ik heb nog nooit scheve blikken gekregen van collega's die menen dat we als een stel betweters hun onderzoek overdoen. Eerder het tegendeel: dat we werden aangemoedigd alles uit de kast te halen.

We werken samen aan een oplossing.

Iedereen kijkt waar de kansen liggen.

De gedachte dat we alsnog een dader kunnen verrassen, vind ik machtig.

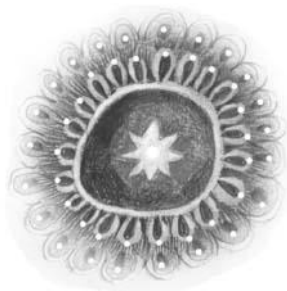
Ik ben nu 57 jaar, maar ik hoop dit werk nog lang te kunnen doen.

De term coldcase dekt feitelijk de lading niet. Voor ons verjaart een zaak nooit. Ik vind het heel mooi als ik in de krant lees dat een oud misdrijf is opgelost. De burger en zeker de ouders moeten namelijk weten dat de politie niet eerder rust dan dat we echt alles uit de kast hebben gehaald. Al duurt het nog zo lang.”

WIJ HERDENKEN IN JANUARI, FEBRUARI EN MAART 2012

<i>Nadia van de Ven</i>	* 02-01-1977	† 01-10-2002
<i>Angela Zwaan</i>	* 03-01-1980	† 08-06-2007
<i>Han Zantinge</i>	* 04-01-1966	† 06-04-1997
<i>Pepijn Zegers</i>	* 07-01-2004	† 24-02-2008
<i>Reinier Verbiest</i>	* 09-01-1969	† 19-10-1994
<i>Serge Heederik</i>	* 13-01-1971	† 25-05-1996
<i>Helen Saarloos</i>	* 26-01-1970	† 06-02-1999
<i>Gonda Drent</i>	* 27-01-1966	† 12-12-1996
<i>Benjamin Bogaard</i>	* 29-01-1979	† 31-08-1996
<i>Simone van Kleeff</i>	* 30-01-1974	† 25-06-2005
<i>Alexander dalla Croce</i>	* 01-02-1976	† 17-10-1998
<i>Melanie Sijbers</i>	* 04-02-1991	† 07-09-2006
<i>Pascal Keijzer</i>	* 07-02-1991	† 30-04-2007
<i>Wim Ender</i>	* 10-02-1964	† 28-03-1995
<i>John Kleimeer</i>	* 16-02-1961	† 21-08-2003
<i>Minke Kleimeer</i>	* 09-03-1993	† 21-08-2003
<i>Tessa Klaver</i>	* 17-02-1988	† 24-04-2007
<i>Bert Bons</i>	* 17-02-1969	† 24-01-1996
<i>Guillermo Westfa</i>	* 22-02-1978	† 01-11-2009
<i>Brenda Searle</i>	* 24-02-1973	† 05-09-2000
<i>Sjoerd Rutten</i>	* 27-02-1990	† 12-11-2007
<i>Shirley Hereijgers</i>	* 04-03-1978	† 02-05-1997
<i>Natasja Veenman</i>	* 05-03-1971	† 23-04-1997
<i>Maurice Luitwieler</i>	* 08-03-1974	† 20-02-1993
<i>Erik Jongepier</i>	* 10-03-1977	† 11-04-1999
<i>Ilona Németh</i>	* 10-03-1970	† 16-07-2004
<i>Joel Bastiaens</i>	* 15-03-1986	† 28-02-2010
<i>Jeroen van Wamel</i>	* 15-03-1978	† 01-11-1996
<i>Judith Lute</i>	* 23-03-1968	† 03-01-1995
<i>Daniël van der Meulen</i>	* 28-03-1972	† 15-01-2000
<i>Alfredo Korenvaar</i>	* 31-03-1964	† 11-11-2000

Nadia van de Ven

Angela Zwaan

Han Zantinge

Pepijn Zegers

Reinier Verbiest

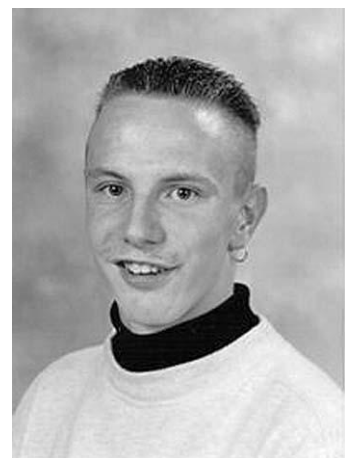
Serge Heederik

Helen Saarloos

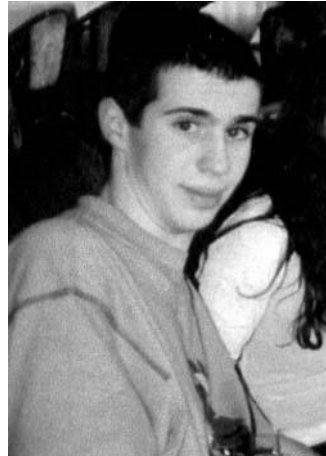
Gonda Drent

Benjamin Boogaard

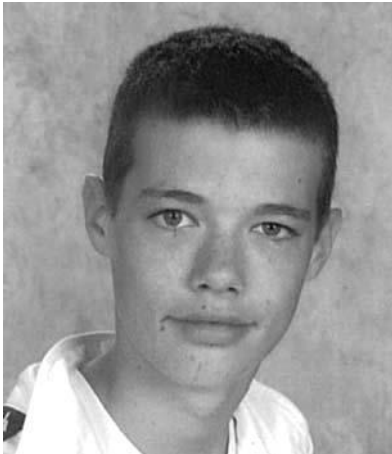
Simone van Kleeff

Alexander dalla Croce

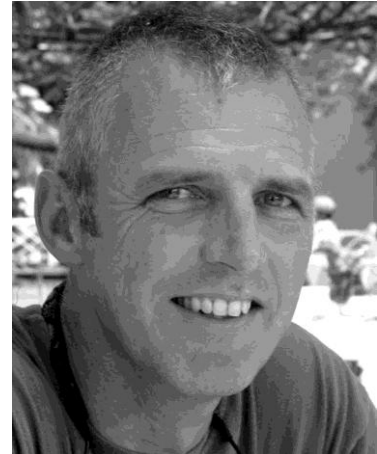
Melanie Sijbers

Pascal Keijzer

Wim Ender

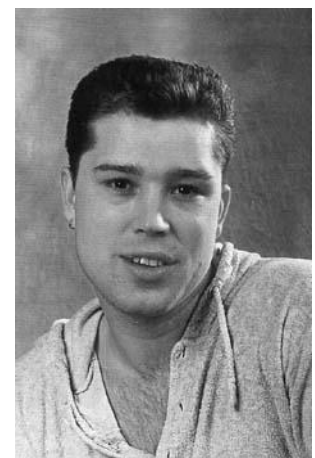
John Kleimeer

Minke Kleimeer

Tessa Klaver

Bert Bons

Guillermo Westfa

Brenda Searle

Sjoerd Rutten

Shirley Hereijgers

Natasja Veenman

Maurice Luitwieler

Erik Jongepier

Ilona Németh

Joel Bastiaens

Jeroen van Wamel

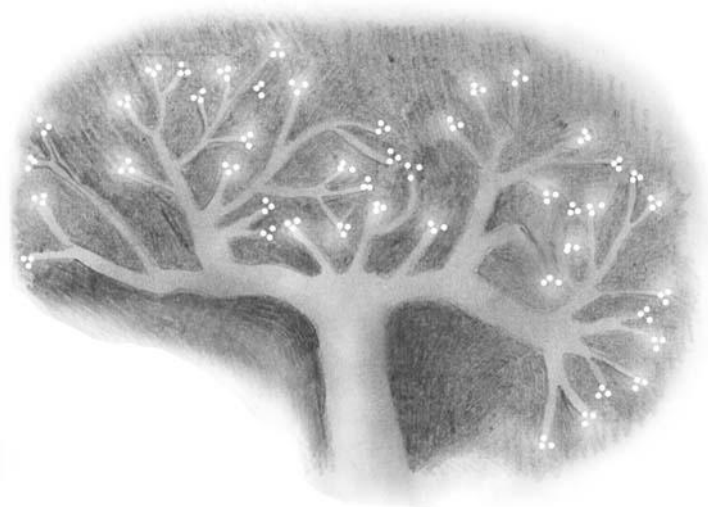
Judith Lute

Daniël van der Meulen

Alfredo Korenvaar

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*

ONDERZOEK

Emotionele gevolgen van moord.

Projectleider en psychotherapeut Jos de Keijser en onderzoeker Mariëtte van Denderen.

Sommige nabestaanden hebben bij de verwerking van het overlijden van hun dierbare behoefte aan psychologische begeleiding. Enkele jaren geleden heeft de VOVK aangegeven dat het huidige hulpaanbod niet voldoende is afgestemd op de situatie van hun leden. Daarom is de Rijksuniversiteit Groningen in 2010 een vierjarig onderzoek begonnen waarin de klachten van nabestaanden worden geïnventariseerd door middel van vragenlijsten. Mensen met veel klachten wordt een nieuwe combinatie van therapie geboden. Graag willen we u middels deze brief een overzicht geven van de resultaten van het afgelopen jaar.

Eerste resultaten

Al meer dan 200 nabestaanden hebben een vragenlijstboekje ingevuld. Een groot deel via de VOVK, Vereniging Veiligheid, Respect en Solidariteit, Aandacht Doet Spreken en een deel via de casemanagers van Slachtofferhulp Nederland. De gemiddelde leeftijd van de nabestaanden is 58 jaar, variërend van 25 jaar tot 82 jaar. De slachtoffers zijn gemiddeld 27 jaar (variëren van 0 tot 69 jaar).

Het overlijden vond gemiddeld tien jaar geleden plaats, variërend van 0 tot 35 jaar.

Er doen meer vrouwen mee (64%) dan mannen (36%). De meeste deelnemers zijn moeders, gevolgd door vaders en overige familieleden.

Meer dan de helft van de deelnemers (61%) ervaart veel klachten die zijn gerelateerd aan een Posttraumatisch Stress Stoornis (PTSS). Op basis van deze vragenlijst kan niet worden vastgesteld dat iemand PTSS heeft, dat moet een psycholoog of psychiater in een gesprek vaststellen. De vragenlijst geeft echter wel een indicatie dat iemand veel klachten heeft die gerelateerd zijn aan PTSS. Voorbeelden van dit soort klachten zijn angsten, herbelevingen (zoals nachtmerries of flashbacks) en intense schrikreacties.

Bijna driekwart van de deelnemers (73%) ervaart langdurige en ernstige rouwklachten zoals een intens verlangen naar de overledene. Het gaat om rouwklachten die iemand ernstig beperken in zijn dagelijkse bezigheden.

PTSS klachten blijken af te nemen naarmate het overlijden langer geleden is.

Bij rouwklachten is dit echter niet het geval.

De behandeling

Mensen die veel klachten ervaren wordt een behandeling aangeboden. De behandeling wordt landelijk aangeboden en bestaat uit 8 sessies. Inmiddels worden tientallen mensen behandeld. De behandeling wordt uitgevoerd door getrainde psychologen. Wanneer u zich (vrijblijvend) wilt aanmelden voor de behandeling of vragen heeft kunt u contact met ons opnemen via de contactgegevens.

Contact met lotgenotenorganisaties

Naar onze mening verloopt het contact met de VOVK, VVRS en ADS goed. We proberen bij elke organisatie af en toe naar een ledenbijeenkomst te gaan, om mensen te vertellen over de ontwikkelingen en resultaten van het onderzoek. Op 9 februari 2013 hopen we bij de bijeenkomst van de VOVK te zijn.

Website

Sinds oktober is de nieuwe website www.rouwnamoord.nl online. Op de website staat informatie over de behandeling, zoals de kosten en de plaatsen waar therapeuten werkzaam zijn. U kunt zich via de website (vrijblijvend) aanmelden voor de behandeling of via onze contactgegevens vragen stellen.

Oproep aan u

Bij de VOVK hebben we alleen ouders geïnformeerd over het behandelaanbod. Via de VVRS, ADS en Slachtofferhulp horen we echter dat ook broers en zussen, grootouders, en andere familieleden behoefte hebben aan psychologische ondersteuning. Misschien zijn uw familieleden ook geïnteresseerd in meer informatie over de behandeling. Als u denkt dat dat het geval is, dan kunt u ons hun telefoonnummer of emailadres doorsturen.

We kunnen hen dan vrijblijvend informeren.

Ze kunnen ook zelf contact met ons opnemen.

We vinden het bijzonder dat veel van u een vragenboekje hebben ingevuld en uw ervaringen hebben gedeeld.

Onze dank daarvoor. Hartelijke groet,

Mariëtte van Denderen en Jos de Keijser

Mariëtte van Denderen (onderzoeker)

Email: m.y.van.denderen@rug.nl

Telefoon: 050 3636512

LEUSDEN, bijeenkomst 3-11-2012

In 1960 werd het Studiecentrum Rechtspleging (SSR) opgericht. Al meer dan vijftig jaar is SSR het eigen opleidingsinstituut van de rechterlijke organisatie, gefinancierd door het OM en de Rechtspraak. Onafhankelijk van het Ministerie van Justitie. Autonom van bemoeienis door de politiek.

In gezamenlijkheid bepalen SSR, het OM en de Rechtspraak de inhoud van het opleidingsprogramma en het scholingsaanbod. Op deze manier draagt de rechterlijke organisatie als geheel de beroepseigen kennis en kunde aan elkaar over. Het unieke van deze kennisoverdracht is dat men gebruik kan maken van de eigen casuïstiek en kan leren van elkaars ervaringen. Veel van de docenten werken zelf binnen de rechterlijke organisatie, zijn verbonden aan een universiteit of zijn werkzaam bij een andersoortige organisatie. Zo implementeert SSR een combinatie van academische kennis, praktijkgerichtheid en het ambacht.

Als een spin in het web draagt SSR bij aan een goed opgeleide rechterlijke organisatie en aan de rechtseenheid binnen Nederland.

mr. Rosa Jansen

Op deze zaterdag is onze gastsprekerster, de sinds 2008 zittende voorzitter van het College van Bestuur van de SSR, mevrouw Rosa Jansen. Zij was werkzaam als rechter in de rechtbanken Arnhem, 's-Gravenhage en Amsterdam als respectievelijk civiel rechter, bestuursrechter, familierechter en strafrechter. In de rechtbank Utrecht was zij van 2002-2008

voorzitter van de sector Strafrecht en bestuurslid in de rang van coördinerend vicepresident. In samenspraak met onze voorzitter waren de volgende punten als thema's voorzien:

- raadkamerprocedure
- strafmotivering
- tbs info over verlenging
- voorwaardelijke in vrijheidsstelling
- invloed media
- verantwoording rechter schuldig?

Alvorens de thema's te bespreken legt mevrouw Jansen eerst uit hoe de opleiding tot rechter in zijn werk gaat.

Er zijn twee instromingen. Ten eerste de reguliere opleiding. Dat is de specifieke universitaire opleiding waarvoor een (werk) studieduur van 6 jaar staat. Daarnaast is een zijwaartse instroming mogelijk vanuit de beroepssfeer. Advocaten met ten minste zes jaar praktijk kunnen afhankelijk van hun ervaring in bijvoorbeeld één jaar opgeleid worden. Na een jaar proef wordt men voor het leven benoemd.

Onder verwijzing naar de recent gehouden 'dag van de rechtspraak', verwijst mevrouw Jansen naar de vaksite www.rechtspraak.nl en zegt dat 'open staan voor kritiek en daardoor stappen voorwaarts maken', haar motto is.

Ze behandelt de taak en werkwijze van strafrechters. De Raadkamerprocedure wordt uitgelegd. In dat geval is er sprake van drie rechters die door professioneel overleg met elkaar tot een eensluidend oordeel komen nadat ze allen van de dossiers kennis hebben genomen. Afhankelijk van de grootte van de zaak kan vanwege de werkhoeveelheid, zaken in specialiteit of onderwerp geclusterd worden over de drie rechters. Er wordt gewerkt met 'straforiëntatiepunten' om zoveel mogelijk binnen bandbreedtes gelijkmatiger te kunnen oordelen.

Niet alle onderwerpen kunnen deze middag worden afgewerkt ook omdat mevrouw Jansen ruim de tijd geeft om vragen te stellen. Door haar brede uitleg komen min of meer toch wat delen van de thema's ongemerkt voorbij.

Uitspraken van een rechter behoeven ook begrip, zegt zij. Dit vooral naar aanleiding van de diversiteit van uitspraken na hoger beroep. Ondanks de leidraad voor de rechters om binnen bandbreedte uitspraak te doen, zijn er ingewikkelde zaken die zich niet in een

kaderbreedte laten plaats. De persoonlijke beleving en omstandigheden van een rechter kunnen dan meespelen. 'Rechters zijn ook mensen, gewoon ook moeder van...'

Bij de 'aan wie is de rechter verantwoording schuldig', wordt eveneens stilgestaan. Drie punten zijn daarbij van belang. Ten eerste heeft een rechter een belangrijke eed afgelegd, waarbij sprake is van een strikte gedragscode. Ten tweede is een rechter de vertegenwoordiging van een onafhankelijk partij, geleid door de wet. Als derde 'trap' daarop volgt nog de mogelijkheid van beroep en / of cassatie. Bovendien, zegt mevrouw Jansen, is er altijd nog de mogelijkheid om een klacht in te dienen. Niet wat betreft de inhoud, maar wel om de motivatie en zelfs de attitude (het gedrag) van de rechter. Je wordt dan in ieder geval uitgenodigd voor verduidelijking.

Zij staat echter een open benadering voor, waarbij een rechter zo mogelijk naderhand persoonlijk zaken uitlegt. Maar niet iedereen durft dat. Verder geeft ze aan huiverig te zijn voor 'nebenkläger'; je kan ook door de advocaat van de dader in de tang genomen worden. En ze is geen voorstander van het begrip minimum straffen.

Mevrouw Jansen heeft de leden van de VOVK een leerzame middag bezorgd, met veel verduidelijking en in ieder geval meer begrip voor de rechterlijke macht. Ze is een bevlogen en integere vertegenwoordiging van de 'branche'.

Bravo Rosa! Dank voor je inbreng.

Rien Verbiest

NIEUWSFLITS

'15.000 veroordeelden lopen vrij rond'

2 september 2012. Zeker 15.000 veroordeelde criminelen lopen nog altijd vrij rond.

Het lukt Justitie maar niet om ze op te pakken.

Ze hebben samen 3388 jaar cel openstaan.

Dat blijkt zaterdag uit gegevens die RTL Nieuws heeft opgevraagd bij het CJIB.

Het hoge aantal is simpel te verklaren.

Veel verdachten mogen in vrijheid afwachten of de rechter hen een gevangenisstraf oplegt.

Als ze worden veroordeeld, komen ze niet opdagen. Uit de gegevens van het CJIB blijkt dat in de afgelopen 5 jaar ruim 10.000 veroordeelden definitief onder hun straf wisten uit te komen.

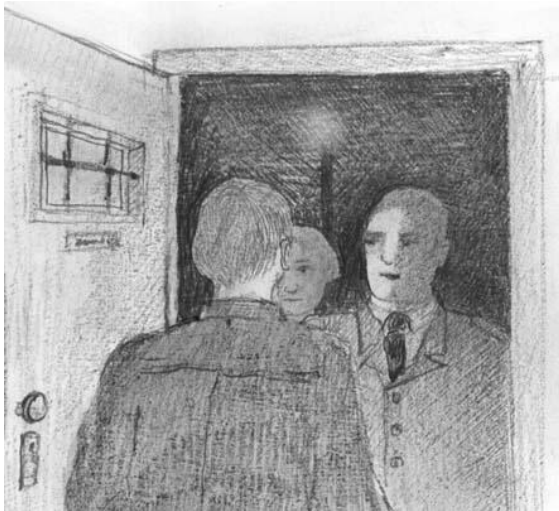
Ze waren zo lang zoek dat hun straf is verjaard. De niet-uitgevoerde celstraffen waren opgelegd voor lichte en zware misdrijven, zoals illegale hennepsteelt, diefstal, gewelddadige overvallen, kindermisbruik en moord of doodslag.

Het OM wil maatregelen nemen om te voorkomen dat verdachten in afwachting van hun straf verdwijnen. „We denken aan het afnemen van het paspoort en het intrekken van het rijbewijs”, zegt hoofdofficier van Justitie Korvinus in RTL Nieuws.

Ook zou het voorarrest moeten worden verlengd. Tweede Kamerlid Helder van de PVV noemt de cijfers „bewijs dat het niet juist is dat verdachten van een misdrijf hun vonnis in vrijheid mogen afwachten”. Ze heeft vragen gesteld aan staatssecretaris Teeven over de kwestie en wil dat de wet wordt aangepast. Doet hij dat niet, dan maakt ze zelf een initiatiefwetsvoorstel. Ook de PvdA stelde vragen over het nieuws.

TRAINING FAMILIERECHEURERS

Velen van ons hebben op de fatale dag de familierechercheurs aan hun deur gehad. Vanaf die dag is ons leven veranderd door het noodlottige bericht dat zij brengen. Zij zijn de eersten die meemaken hoe ons leven in één klap op z'n kop gaat. En juist daarom is het van groot belang dat het mensen zijn die weten hoe om te gaan in dergelijke rampzalige situaties. En niet alleen dat zij dat weten, het zich bewust zijn, maar ook dat zij zich daadwerkelijk daar naar gedragen.

Trainingscentrum 'de Essenburgh/trainingen' in Hierden verzorgt de cursus tot familierechercheur. Het betreft rechercheurs die gedurende een week worden opgeleid en getraind tot deze functie. Zij zijn de schakel tussen enerzijds nabestaanden en slachtoffers en anderzijds het openbaar ministerie en de recherche die het onderzoek uitvoert.

De cursus wordt zo'n vier keer per jaar aangeboden. Het aantal deelnemers per cursus is zo'n 10 – 12 man / vrouw.

Al enige tijd verleent de VOVK haar medewerking aan deze cursus.

Meer specifiek: een aantal van onze leden verzorgt een bijdrage in de vorm van een lezing aan het begin van de cursus. In feite is het verhaal van begin (de bel gaat en daar staan ze dan) tot het eind van de contacten, het start- en aanknopingspunt van de cursus.

Tijdens de cursus wordt gebruik gemaakt en ingegaan op wat wij vertellen over die eerste ervaringen en van wat ons daarna overkomt, wat we meemaken, wat goed gaat, wat fout

gaat in contact met de politie, het Openbaar Ministerie, de pers, enz.

De cursus begint op de eerste dag in de ochtend met een kennismaking. De middag is ingeruimd voor de bijdrage van één van onze leden. Vóór de theepauze is dat het persoonlijke verhaal van de moord en hoe de ervaringen waren en zijn met alles wat op ons afkomt en meer specifiek met de familierechercheurs.

Na op adem te zijn gekomen kan er door de deelnemers na de pauze ingegaan worden op wat er verteld is. Het is duidelijk dat elk geval, elke moord, een apart verhaal is.

Niks is hetzelfde, elk verhaal, elke moord is toch weer anders. Maar er zijn toch ook algemene lessen te trekken uit wat wij als nabestaanden hebben meegemaakt.

Daarom is er ook door de jaren heen een 'aandachtspunten-lijst' opgesteld door onze leden die de presentatie hebben verzorgd.

Het is een samenvatting van wat je zelf is overkomen, maar ook van wat we door de jaren heen van lotgenoten hebben gehoord. Inmiddels bestaat die lijst uit 28 punten variërend van algemene, maar ook van meer praktische aard.

Om een idee te geven: 'zorg voor goede informatie en communicatie', 'kom afspraken na', 'wees steeds bereikbaar' tot 'wees eerlijk', 'begeleid ouders bij mediacontacten'.

Indien nodig wordt de lijst aangevuld met nieuwe aandachtspunten. Ook deze lijst wordt met de familierechercheurs in opleiding doorgenomen en besproken.

Het moge duidelijk zijn dat een dergelijke presentatie belastend is. Alles komt weer uitdrukkelijker en intenser naar boven en je moet er ook nog met vreemden over praten. Daarnaast geeft de cursusleiding aan dat het ook goed is niet steeds hetzelfde verhaal te horen.

Oproep. Wij vragen U om een keer een middag zoals hierboven beschreven te verzorgen. U kunt contact opnemen met ondergetekende. De reiskosten worden vergoed, de financiële vergoeding voor de presentatie á € 250,- wordt naar de VOVK overgemaakt.

Ron Sluijs, secretaris.

IN GESPREK MET...

Ludo Goossens, Senior rechter te Arnhem

Op 22 september 2012 ontmoet ik op de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers de heer Ludo Goossens. Naast het reguliere programma in de Nieuwe Kerk in Den Haag, is er een kranslegging op de begraafplaats Westduin. Ludo vertegenwoordigt als voorzitter van de Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven, het fonds bij deze plechtigheid.

Het Schadefonds Geweldsmisdrijven is opgericht om slachtoffers van geweldsmisdrijven die ernstig lichamelijk of psychisch letsel hebben opgelopen een financiële vergoeding te geven. Het gaat om een tegemoetkoming in de kosten die niet op andere wijze wordt vergoed. De eenmalige uitkering draagt bij aan minder geldzorgen, maar vooral aan een gevoel van erkenning van het leed dat slachtoffers is aangedaan. De uitkering draagt bij aan herstel van vertrouwen.

Het Schadefonds Geweldsmisdrijven wordt gefinancierd door het Ministerie van Veiligheid en Justitie en is opgericht in 1976. Het is een zelfstandig bestuursorgaan beheerd door een commissie. De leden van deze commissie zijn onafhankelijk .

Dat is aanleiding om hem eens nader te spreken over de missie van het fonds en zijn eigen missie. Een interview met de heer mr. L.C.P. Goossens.

Na het gymnasium studeert Ludo Nederlands Recht aan de rijksuniversiteit Utrecht.

Van 1982 tot 1986 volgt hij de raio (rechterlijk ambtenaar in opleiding) nadat hij een aantal jaren als juridisch medewerker bij het Pieter Baan Centrum werkte. Daarna begint hij als rechter bij de rechtbank van Rotterdam.

In 1990 vertrekt hij met zijn jonge gezin naar Curaçao. Hij is daar lid van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba. In de zomer van 1995 keert het gezin terug naar Nederland.

Ludo zegt dat hij het beter vond dat zijn kinderen hun pubertijd in de degelijke Nederlandse cultuur zouden meekrijgen.

Tien jaar lang werkt hij in Rotterdam.

Hij vertrekt hier in 2005 als coördinerend vice-president en bestuurslid van de arrondissementsrechtbank.

Van 2005 tot 2007 fungeert hij als plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Amsterdam. Dan twee jaar als hoofdofficier van justitie te Zutphen. Toch keert hij terug naar de rechterlijke branche. Sinds september 2010 is Ludo senior rechter vice-president van de rechtbank Arnhem. Al met al een zeer indrukwekkend cv.

Als ik vraag waarom Ludo met een stok loopt, of het gaat om blijvend letsel, is het gesprek geopend. Het heeft alles met zijn carrière te maken, zegt hij. “Steeds weer op zoek zijn naar een hogere lat in je werk heeft een keerzijde. Het was in de tijd dat ik in Zutphen werkte. Ik had belangrijke zaken die ontzettend veel van je vergen, zoals de tweede Puttense moordzaak. Na acht maanden (2008) viel ik werkelijk om door een infarct. Hierdoor ben ik gedeeltelijk eenzijdig verlamd geraakt. Er zijn van die momenten waarop je een halt wordt toegeroepen”, zegt Ludo. Tijden met bezoeken aan ziekenhuizen, revalidatiecentra en psychotherapie volgen, en op het eind een echtscheiding. [Onze blikken ontmoeten elkaar; er is een herkenning van leed en dat geeft vertrouwen.]

Ludo realiseert zich dat hij meer tijd en ruimte moet creëren voor zichzelf en keert terug naar zijn oude liefde als rechter.

Ludo's missie

Waarom heeft hij naast zijn drukke baan dan toch het werk als voorzitter van de Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven op zich genomen? Ludo zegt:

'Gaandeweg is het werk, waarin ik me kan vinden meer geworden dan alleen het strafrecht. Recht spreken, dus straf uitspreken, heeft iets destructiefs in zich. Je kan niet blij worden van negatieve prikkels als mensen opsluiten. Dat vreet energie. Door een tegenpool op te zoeken, kun je dat nivelleren. Ondersteuning aan slachtoffers is zo'n tegenpool. De samenleving rond het slachtofferbeleid zo mogelijk verbeteren geeft me een kík. Ik ben ongebonden en kan de rechtsstaat daarmee beïnvloeden, is mijn idee'.

In ons gesprek haal ik ten gevolge van het onderwerp 'rechtspraak' het onbegrip aan van slachtoffers bij een strafmaat. Ongeloof van slachtoffers na het aanhoren van een straf, vooral na een herziene zitting met een totaal andere straf. Ludo gaat hier met name in op het verwachtingspatroon van het slachtoffer.

'Ik praat zo mogelijk altijd met de betrokkenen. Dan ken je hun verwachtingen. Je kunt daar op inspelen door juist daarop het motief te verduidelijken en zeker geen valse verwachtingen te wekken. Een slachtoffer aan het woord laten is ook het minste wat je MOET doen als rechter. Je zult maar een kind ontvallen zijn door moord en niets mogen zeggen! Na de uitspraak kan ik bijvoorbeeld vragen of men zich beter voelt 'nu'. Het is voor mij heel belangrijk in welke hoedanigheid men weer naar huis gaat. Maar dat geldt ook voor degene die recht over zich hoort uitspreken. Als rechter heb ik die een gelijkwaardige behandeling te geven.

Ook de dader heeft een familie, een gezin en een onzekere toekomst. Dat is voor zijn omgeving ook moeilijk. Die gesprekken doe ik altijd tijdens de zitting om achteraf wantrouwen te voorkomen'.

Terug naar het voorzitterschap

'Vanuit die functie durf ik mijn nek uit te steken. Zo kom ik met een boodschap in een werk wat binnenkort wordt uitgegeven:

'Het slachtoffer mag een strafmaat uitspreken!' Dat zal me niet in dank afgenomen worden, maar het is mijns inziens een noodzakelijk

stapje in de cultuurverandering die inmiddels plaatsvindt. Overigens loop ik knap langs het randje om dit als vrijwilliger naast mijn werk te doen, zegt Ludo. Het is van belang om privé, werk en deze vrijwilligersklus goed te managen. Maar zoals gezegd 'het geeft me voldoening'.

Zoals bijvoorbeeld die jonge vrouw die slachtoffer was van een loverboy. Hij werd uiteindelijk vrijgesproken van mensenhandel. De getraumatiseerde vrouw hebben we met het Schadefonds Geweldsmisdrijven kunnen helpen om de kosten van een grafische opleiding te dekken. Daarmee gelooft ze weer in een toekomst. 'Daar doe ik het voor!'

Er zijn ook bedreigingen te noemen die het draagvlak kunnen beïnvloeden volgens Ludo. 'Het is van belang om maatschappelijk draagvlak te houden. Als bijvoorbeeld de dader wekomt met een maximale uitkering, dan holt dat het draagvlak voor ons werk uit'.

De toekomst

Op de vraag waar het in de toekomst met alle bezuinigingen en kaderstellingen naar toe moet is Ludo heel stellig in de volgende vier punten.

1. Het vergroten van de doelgroep. 'Zo ben ik erg blij dat in het regeerakkoord staat dat ook slachtoffers van dood en zwaar letsel door grove schuld in het verkeer in aanmerking gaan komen voor een uitkering'.
2. Integratie en begeleiding door één loket voor slachtoffers, voor zowel psychologische- en zittingsbegeleiding als ook financiële compensatie.
3. Verandering van de verzekeringscultuur. Nu ga je 'nat' op het hoofdstuk *molest*. Dat zou niet moeten kunnen. Het kan en hoort in een verzekeringspakket. Zweden is ons daarin vooruit.
4. De dader betaalt. Ook daar is winst te halen en is een van de volgende stapjes in de veranderende cultuur.

Epiloog

Thuisgekomen zoek ik op internet naar zaken in het werk van Ludo. Het levert een arsenaal aan gegevens op, waarbij mij één ding opvalt. Zijn aanstellingsrede in Zutphen opent met de kop: *Rechters past bescheidenheid*.

Ludo ten voeten uit. Een bescheiden maar o zo bevlogen mens. Vrijwilliger? Ja, maar met een verplicht gevoel om recht te doen en daar je nek voor te willen uitsteken. Bravo Ludo, en veel succes met het Schadefonds.

Rien Verbiest

INBREKERSRISICO

U zult er mij bij verkiezingen niet snel op betrappen dat ik op de VVD stem. Waar ik wel of niet op stem doet er eigenlijk niet toe.

Ik ben echter wel een fan van staatssecretaris Teeven, voorheen een rechttoe rechtaan betrouwbare officier van Justitie, voor de duvel niet bang en ook als staatssecretaris aarzelt hij niet om zijn mening als staatsburger te geven.

“Inbrekersrisico”, zei Teeven toen een inbreker tegen een eind hout of zoiets aanliep, waarmee angstige slachtoffers van inbraak hem wilden verjagen. De inbreker liet daarbij het leven.

De slachtoffers van de inbraak hadden het zeker niet zo bedoeld maar handelden in paniek.

De jurist in mij wilde, met een groot gedeelte van de juridische wereld en vakpers en allerlei staatsrechtgeleerden, snel roepen dat een staatssecretaris zoiets niet mag roepen behalve in zijn eigen slaapkamer.

Als vader van een aan doodslag overleden kind en (indirect) slachtoffer van zinloos geweld was ik er echter gauw mee klaar.

Teeven heeft groot gelijk.

Blijf met je poten van andermans goederen en kinderen af, dan loopje ook geen inbrekers- en moordenaarsrisico. Als ik de doodslagers van mijn zoon op heterdaad had kunnen betrappen, was waarschijnlijk ook zoiets gebeurd en zou ik graag vrijuit gaan omdat ik in een overmachtssituatie gehandeld zou hebben.

Mag een staatssecretaris zoiets nu wel of niet zeggen? Ik vind van wel. Er zijn natuurlijk een paar verschillen tussen hem en mij.

Hij spreekt vanuit zijn functie met veel meer gezag dan ik, hij krijgt veel meer aandacht en de impact van zijn uitspraken is veel groter.

Dat neemt echter niet weg dat ook hij spontaan mag zeggen wat hij vindt. Als hij zijn mening zou willen vastleggen in wetgeving heeft hij nog heel wat gecontroleerde stappen te zetten.

Wat voor opvattingen heeft het kabinet waar hij deel van uitmaakt? Dit kabinet heeft meer dan welk voorgaand kabinet dan ook veel belangstelling getoond voor slachtoffers van zinloos geweld en concrete stappen gezet op de weg naar verbetering van hun positie.

Ook het politieke klimaat ten aanzien van slachtoffers is belangrijk verbeterd. Afgezien van het feit dat Bauke Vaatstra een bewonderenswaardige vechtjas is, nooit eerder dan nu zou hij bereikt hebben wat hij nu bereikt heeft: het door hem al zo lang bepleitte grootschalig DNA-onderzoek, waarvan wij allen hopen dat het resulteert in de uiteindelijke oplossing van de gruwelijke moord op Marianne.

Het juridische begrip “overmacht” mag best wat opgerekt worden in situaties als waarvan nu sprake is. Boze of angstige slachtoffers die even niet in staat zijn om de gevolgen van hun ingrijpen in te schatten.

Het is niet verstandig om inbrekers uit je huis te meppen, maar het moet in situaties van geestelijke overmacht wel zonder strafrechtelijke gevolgen blijven. Wij moeten in vergelijkbare situaties ook een moordenaar te hard mogen raken. We moeten natuurlijk geen drie maanden gaan zitten broeden en dan alsnog handelen. Dan is het aan politie en justitie om namens de samenleving recht te spreken en de moord of doodslag te wreken.

Het begrip “overmacht” is aan nieuwe en ruimere jurisprudentie toe.

Tenslotte: Ook Teeven deed zijn uitspraak vlak voor de verkiezingen en dat wist hij drommels goed. Dat hoort bij het spel. Maar ook Teeven maakt natuurlijk niet op zijn eentje wetten.

Hij kan wetgeving voorstellen aan de wetgevers, de Tweede en Eerste Kamer, gecontroleerd door de Raad van State en geïnterpreteerd door de Hoge Raad. Controleorganen genoeg om al te wilde plannen van een staatssecretaris in goede banen te leiden. Maar van mij mag Teeven – als er dan toch een kabinet met de VVD komt terugkomen als minister of staatssecretaris van Justitie. Hij brengt de belangen van slachtoffers voortdurend voor het voetlicht en schuift het slachtofferbeleid met zijn uitspraken, wild of weloverwogen, stapje voor stapje in de goede richting.

*Frank van Dijk,
criminoloog en vader van Bart*

KETENJOURNAAL USB

uitgave: Ministerie van Veiligheid en Justitie
jaargang 1 / nummer 1 / oktober 2012

'USB' staat voor: Uitvoeringsketen
Strafrechtelijke Beslissingen. De organisaties
in de uitvoeringsketen werken samen aan het
sneller en beter uitvoeren van straffen beter
informereren van slachtoffers, nabestaanden en
instanties, zoals gemeenten.

“ Belangen van slachtoffers staan voorop ”

“Slachtoffers van misdrijven hebben er recht
op dat wij de uitvoering van strafrechtelijke
beslissingen beter organiseren.

Hun belangen staan bij mij voorop.

Criminelen mogen hun straf niet ontlopen.

De uitvoering van straffen moet sneller
beginnen en recht doen aan het vonnis.

Ook het informeren van slachtoffers en
nabestaanden over de uitvoering van de straf,
verloven en dergelijke kan beter.”

Dit stelt staatssecretaris Fred Teeven gevraagd
naar zijn drijfveren om de uitvoeringsketen
strafrechtelijke beslissingen te reorganiseren.
Het interview met de staatssecretaris vond
plaats voor de verkiezingen van 12 september
2012. “De afgelopen jaren is duidelijk
geworden dat de uitvoering van strafrechtelijke
beslissingen niet altijd loopt zoals dat zou
moeten”, aldus de staatssecretaris.

“In de media doken bijvoorbeeld berichten op
over 50.000 mensen die vrij rond lopen, terwijl
zij nog een straf zouden hebben openstaan.
Over dit getal kun je twisten, maar vast staat
dat de uitvoering van straffen beter kan en
beter moet. Verschillende onderzoeken - onder
meer van de Algemene Rekenkamer - hebben
dit aangetoond.”

“Bij de executie van straffen zijn veel partijen
betrokken: van ZM en OM tot CJIB, politie,
reclassering, DJI en JustID. Maar de
onderlinge samenwerking is voor verbetering
vatbaar en niemand heeft het overzicht over
het uitvoeringsproces als geheel.

Individuele justitiabelen kunnen daardoor
makkelijk tussen wal en schip raken. En door
het gebrek aan keteninformatie is het niet goed
mogelijk het uitvoeringsproces te sturen.

Met z'n allen zijn we het er over eens dat dit
anders moet.

Ik heb een wetsvoorstel in voorbereiding - *het
Wetsvoorstel herziening tenuitvoerlegging
strafrechtelijke beslissingen; red.* - om dit
mogelijk te maken. Het is de bedoeling dat de
wet op 1 januari 2014 in werking treedt.”

FondsSlachtofferhulp

Homepage, 16 oktober 2012

Recht van Spreken

Vandaag presenteert Richard Korver zijn boek
'Recht van Spreken'. Een boek om stil van te
worden, want het vertelt over de positie van
slachtoffers in Nederland. En daar valt nog
veel aan te verbeteren.

*Slachtoffer wordt in de rechtszaal vaak
weggestopt op de publieke tribune

*Anonimiteit slachtoffer is niet gewaarborgd

*Ouders misbruikte kinderen worden niet als
slachtoffer gezien

*Slachtoffer mag niet spreken over de
strafbepaling

*Slachtoffer is niet op de hoogte als dader
vervroegd of voorwaardelijk vrijkomt

Dit zijn enkele schrijnende voorbeelden van de
positie van slachtoffers in het Nederlandse
strafproces. In het boek Recht van spreken
houdt Richard Korver een geëngageerd
pleidooi voor de verbetering van de positie van
slachtoffers van ernstige misdrijven. Hij
signaleert wat er mis is met hun positie in ons
wettelijk systeem en geeft ook heldere
aanbevelingen over hoe het beter kan.
Uniek is dat het boek ook een groot aantal
verklaringen bevat van slachtoffers en
nabestaanden uit verschillende strafzaken.

Hun verhaal, gecombineerd met het soms
schrijnende onbegrip aan de kant van de
(juridische) professionals zoals Korver dat
beschrijft, maakt “Recht van spreken” tot een
onontkoombaar document.

*Mr. R.Korver is een van de meest prominente
advocaten in Nederland en, tevens voorzitter
van het Landelijk Advocaten Netwerk Zeden
Slachtoffers (LANSZ).@jeadvocaat*

Een deel van de opbrengst van *Recht van Spreken* komt ter beschikking van het Fonds Slachtofferhulp en zal worden besteed aan de versterking van de positie van slachtoffers in het strafproces. In eerste instantie zal hiertoe een jurisprudentiedatabase worden opgericht voor advocaten die slachtoffers van ernstige geweldsmisdrijven en zedenmisdrijven bijstaan. Slachtofferadvocaten kunnen hier eenvoudig informatie inzien over eerdere strafzaken, zoals uitspraken over het toekennen van schadevergoedingen.

Ineke Sybesma, directeur van het Fonds Slachtofferhulp: “Wat fantastisch dat iemand als Richard Korver, in zijn positie en vanuit zijn functie zich sterk maakt voor slachtoffers. Zijn aansprekende voorbeelden uit de dagelijkse praktijk tonen eens te meer aan dat er nog veel valt te verbeteren aan de positie van slachtoffers in Nederland. Mede met de opbrengst van het boek kunnen wij ons hier sterk voor maken.”

DE JONGEN DIE IN DE HEMEL WAS

Het bijzondere verhaal van de vierjarige Colton in Nebraska, die op stel en sprong moest worden geopereerd aan een acute blindedarmontsteking.

De artsen onderkenden te laat dat de situatie levensbedreigend was, en tijdens de operatie krijgt Colton een hartstil-stand.

Wonder boven wonder herstelt Colton en niet lang daarna begint hij te vertellen over de operatie: dat hij de artsen met hem bezig zag en dat hij zijn vader in een aparte kamer op zijn knieën zag bidden. De familie weet niet zo goed wat ze ermee aan moet, maar al snel hopen de bewijzen zich op. Colton vertelt dat hij zijn zusje, wier leven na drie maanden eindigde in een miskraam en over wie nooit werd gesproken, zijn overgrootvader en zelfs Jezus heeft gezien. Over al deze mensen weet hij details die hij nooit had kunnen weten en de familie realiseert zich gaandeweg dat ze Colton wel moeten geloven...

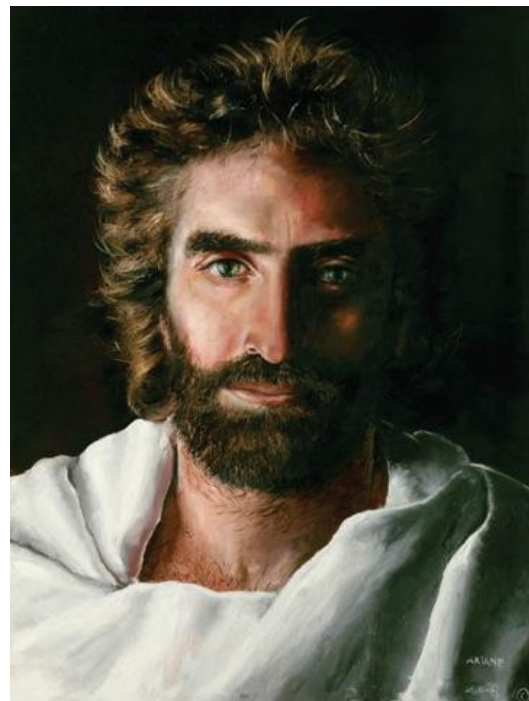
Niet zo heel lang geleden las ik dit boek.

Je kent dat wel...in één adem iets uitlezen, niet kunnen ophouden omdat wat er nog moet komen je zo blijft aantrekken.

Alsof je bang bent de gelezen bladzijdes uit je geheugen te verliezen en zo het geheel niet meer kunt volgen.

En nog meer dan dat, tranen heb ik weggepinkt om de schoonheid en echtheid van de onbevangen ervaringen van kleuter Colton.

Na vele vragen van zijn vader hoe hij zich Jezus moet voorstellen, komt er pardoes een tekening voorbij van Akiane Kramarik.

Jezus

(Akiane Kramarik)

Akiane is eveneens vanaf haar vier jaar een begenadigd wonderkind die vanuit haar zielsbewustzijn deze tekening van Jezus maakte.

Colton herkent zijn kindervriend meteen.

De jongen die in de hemel was. Een verhaal waarvan je in je diepste verdriet houvast aan kunt hebben; geloven of niet, een aanrader!

En dan nog het cadeau naast het verhaal.

Wat een ongelooflijk mooi beeld van hoe Ariane Jezus ziet.

Rien Verbiest

Todd Burpo

ISBN 978-90-225-6174-4

Jonge slachtoffers mogelijk ook zelf dader

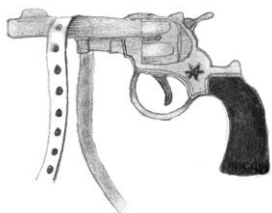
30 augustus 2012

Jonge slachtoffers van geweld hebben een verhoogd risico zelf ook dader te worden. Ze vertonen duidelijk meer risicogedrag dan jongeren die geen slachtoffer waren.

Het gaat om zaken zoals spijbelen, drugsgebruik en wapenbezit, dat kan leiden tot (toekomstig) daderschap. Dat blijkt uit het onderzoek 'Jonge slachtoffers, jonge daders?', dat de Amsterdamse politie en de VU donderdag presenteerden.

Onderzoekster Valérie Peck deed onderzoek naar slachtoffers van geweld op en rond de scholen. Peck stelde vast dat er meer aandacht moet komen voor jonge geweld-slachtoffers om toekomstig geweld te voorkomen.

Naar aanleiding van de uitkomsten van het onderzoek organiseert de Amsterdamse politie in het najaar een bijeenkomst met deskundigen.

Wapenvergunning

1 oktober 2012

In de toekomst gaat de politie een computertest gebruiken om aanvragers van een wapenvergunning psychisch te screenen.

Dat heeft minister Ivo Opstelten van Veiligheid en Justitie woensdag aan de Tweede Kamer laten weten. De test moet nog worden ontwikkeld. De bewindsman had al eerder aangekondigd dat de controle bij de verstrekking van een wapenvergunning flink wordt aangescherpt.

Aanleiding is de schietpartij in Alphen aan den Rijn waar Tristan van der Vlis vorig jaar zes mensen doodschoot. Hij was door een psychiater behandeld, maar kon toch meerdere wapens bezitten. Tot de komst van de computertest moeten aanvragers van een wapenvergunning een vragenlijst invullen en persoonlijk bij de politie inleveren.

Daarbij wordt ook gevraagd naar gedwongen opnames in een psychiatrisch ziekenhuis.

Als ook maar één vraag niet naar waarheid wordt ingevuld, wordt de vergunning geweigerd. De politie krijgt ook de mogelijkheid om te controleren of een aanvrager in het register van gedwongen opnames van het Openbaar Ministerie voorkomt. Verder moeten er drie referenten worden opgegeven zodat de verstrekte informatie kan worden gecontroleerd.

Ook gaan agenten thuis controleren of het wapen volgens de regels is opgeborgen. Dit zal bij mensen tot 25 jaar jaarlijks gebeuren omdat bij schietpartijen vooral jongeren zijn betrokken. Bij oudere vergunninghouders zal de controle een keer in de 3 jaar plaatsvinden.

Verdachten blijven in cel

2 oktober 2012

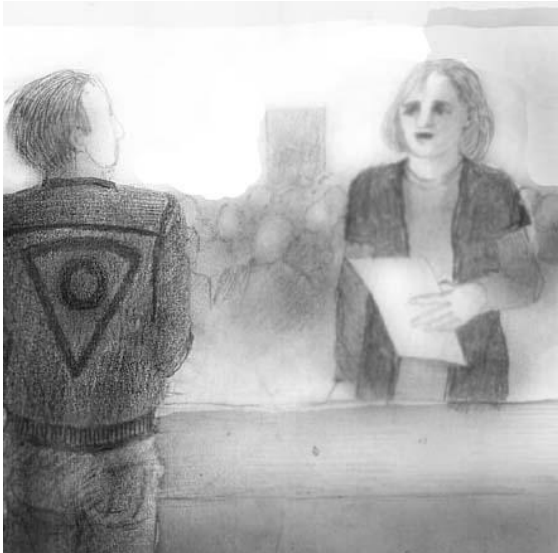
Verdachten die in eerste aanleg zijn veroordeeld tot een celstraf, moeten bij sommige delicten meteen beginnen aan het uitzitten daarvan, ook als ze in hoger beroep gaan. Dat heeft staatssecretaris van Justitie Fred Teeven (VVD) dinsdag gezegd in de Tweede Kamer.

Volgens Teeven zou het 'vrij effectief' zijn om mensen meteen na hun veroordeling in eerste aanleg vast te zetten. "Het betekent dat je mensen niet twee keer hoeft op te sporen: eerst voor de strafzaak en later nog eens voor hun straf." Nu moeten rechters per geval beoordelen of een verdachte in afwachting van het hoger beroep in vrijheid mogen worden gesteld. Teeven wees erop dat sommige landen al zo te werk gaan.

'Verdachte moet naar slachtoffer luisteren'

14 oktober 2012

Verdachten moeten in de rechtszaal verplicht luisteren naar hun slachtoffers, als dezen gebruik maken van hun spreekrecht. De rechter moet daarom de mogelijkheid krijgen een verdachte te dwingen naar de zitting te komen. Op zijn beurt moet de rechter verplicht worden de verdachte naar een reactie op de verklaring van het slachtoffer te vragen.

Dit zijn enkele aanbevelingen die de Amsterdamse advocaat Korver doet in zijn boek 'Recht van spreken', dat dinsdag verschijnt. In zijn boek geeft Korver een hele reeks adviezen ter verbetering van de positie van het slachtoffer in het strafproces.

Want daarmee is het wat hem betreft nog steeds beroerd gesteld: slachtoffers hebben nauwelijks rechten. Korver verbaast zich telkens weer over „de enorme discrepantie tussen de rechtspositie van de verdachte en het slachtoffer in het strafproces.”

Doorbraak vaak door DNA-match

28 oktober 2012

Veel oude, onopgeloste zaken komen de laatste jaren tot een doorbraak met dank aan verfijndere technieken op gebied van DNA. Tegenwoordig is bijvoorbeeld met minder materiaal meer resultaat te behalen en sinds 1 april mag ook DNA-verwantschapsonderzoek worden toegepast in het strafrecht.

Dat laatste is onlangs voor het eerst ingezet in de zaak rond de in 1999 vermoorde Marianne Vaatststra. Vrijdag maakte het OM in Utrecht bekend dat het Nederlands Forensisch Instituut op zoek gaat in de DNA-databank naar verwanten van de Utrechtse serieverkrachter.

Verjaringstermijn afgeschaft

13 november 2012

Zware misdrijven waar een celstraf van minimaal twaalf jaar of langer voor staat, kunnen niet meer verjaren. Hetzelfde geldt voor zedenmisdrijven tegen kinderen met een straf van acht jaar. De Eerste Kamer ging vanmiddag akkoord met dit voorstel van

minister Ivo Opstelten. De verjaring op misdrijven waar een maximumstraf voor staat (levenslang) werd in 2005 al afgeschaft. Daarbij gaat het vooral om misdrijven waarbij doden vallen of de staatsveiligheid in het geding is. Nu kunnen echter ook delicten als verkrachting, zware mishandeling en doodslag niet langer verjaren.

Een overgrote meerderheid van de Tweede Kamer steunde het voorstel van Opstelten vorig jaar al.

NL-Alert officieel in de lucht

8 november

Binnen een paar jaar moeten alle mobiele telefoons in Nederland voor NL-Alert bereikbaar zijn.

Het nieuwe alarmeringssysteem werd donderdag officieel geïnstalleerd door minister Ivo Opstelten van Veiligheid en Justitie bij de Veiligheidsregio Rotterdam Rijnmond in Rotterdam.

Het systeem moet mensen niet alleen alarmeren, maar juist ook informeren en aanzetten tot handelen, lichte Erik Akerboom, nationaal coördinator terrorismebestrijding en veiligheid, tijdens de bijeenkomst toe.

„Het is snel en geeft direct informatie aan de mensen die het moeten weten”, aldus Akerboom.

Het probleem met NL-Alert is dat nu nog niet alle mobiele telefoons, vooral de iPhone, de alarmeringen van NL-Alert ontvangen.

„Maar dat is een kwestie van tijd”, zei Opstelten. „We zijn in gesprek met Apple en over enige tijd is dat probleem ook opgelost.”

Nu is 50 procent van alle mobiele telefoons geschikt.

Het systeem wordt robuust genoemd omdat het geen sms-berichten zijn, maar zogeheten cell-broadcastberichten, vergelijkbaar met radiosignalen. Daardoor komen berichten altijd aan. Ze worden verzonden via de zendmasten van de mobiele telefoonaanbieders naar mensen die hun mobiele telefoon aan hebben en in het werkingsgebied van de mast verblijven. Nederland is het eerste land in de wereld waar dit systeem landelijk wordt ingezet.

Vanaf donderdag wordt het in alle 25 veiligheidsregio's in Nederland gebruikt.

Aantal gevangenen daalt relatief snel

27 oktober

Het aantal gevangenen loopt in Nederland relatief snel terug in vergelijking met andere landen. Dat blijkt uit een onderzoek van het WODC in opdracht van het ministerie van Veiligheid en Justitie. Per 100.000 inwoners van ons land waren er in 2010 75 gevangenen. In 2005 waren dat er nog 134.

Dat is een daling van 44 procent, een daling waar geen ander onderzocht land aan kan tippen. Estland komt er in absolute aantallen nog wel overheen (68 minder), maar daar zitten veel meer mensen per 100.000 personen te brommen, namelijk 259. Dat het aantal gedetineerden in ons land zo fors daalt, komt volgens een woordvoerder van het ministerie van Justitie vooral, doordat in Nederland het aantal zware misdrijven sterk afneemt. Bovendien wordt er tegelijkertijd ook minder zwaar gestraft.

LOTGENOTENWEEKENDEN 2013

Utrecht, november 2012

Geachte nabestaande,

In 2008, 2009 en 2010 heeft Slachtofferhulp Nederland aan ouders van een kind dat door een misdrijf om het leven is gebracht, lotgenotenweekenden aangeboden.

Deze weekenden zijn verzorgd door Stichting de Basis in Doorn. De waardering voor alle series weekenden is in hoge mate positief.

We hebben dan ook besloten u in 2013 vanuit Slachtofferhulp Nederland opnieuw een serie weekenden aan te bieden. Met dit bericht willen wij u daarover informeren.

Programma

De titel van het programma luidt: "Op weg naar ruimte voor de toekomst".

Het programma bestaat uit een viertal weekenden en een terugkomdag.

In het eerste weekend vormt het verleden het thema, in het tweede weekend het heden en in het derde weekend de toekomst. Het vierde weekend draagt als thema: terugblikken en vooruitkijken.

Het doel van het programma is:

- * zoeken en vinden van persoonlijke mogelijkheden, die kunnen helpen om de ervaringen van het verlies van een kind een plek te geven in het leven;
- * zoeken en vinden van ruimte voor het ontwikkelen van toekomstperspectief;
- * zoeken en vinden van mogelijkheden om een veilig klimaat te scheppen voor de (eventuele) overige kinderen.

De serie weekenden wordt vooraf gegaan door een oriëntatie- en kennismakingsdag.

Met het bijgevoegde formulier kunt u zich aanmelden voor deze oriëntatie- en kennismakingsdag. Pas na afloop van deze dag kunt u zich aanmelden als deelnemer aan de lotgenotenweekenden.

Criteria

Stichting de Basis heeft ruime ervaring met lotgenotenweekenden en die ervaring heeft geleerd, dat de groep deelnemers zorgvuldig

dient te worden samengesteld. Er dient een duidelijke samenhang te zijn in de groep.

Voor de komende lotgenotenweekenden gelden daarom de volgende criteria:

* Deelnemers zijn ouders van, dan wel partner van een ouder van een kind dat door een misdrijf om het leven is gebracht.

* Het misdrijf heeft tenminste één jaar geleden plaatsgevonden.

Daarnaast is het van belang dat de weekenden passen in de fase waarin een deelnemer zich bevindt. In verband daarmee spelen de volgende factoren een rol:

* De stand van zaken van het strafrechtelijk onderzoek en de strafrechtelijke procedure.

Het verdient de voorkeur dat de rechtszaak in eerste aanleg heeft plaatsgevonden.

* De psychische gesteldheid van de deelnemer. Zo kunnen ernstige depressieve klachten een contra-indicatie voor deelname vormen.

Planning

De volgende data zijn gepland voor de diverse bijeenkomsten.

24 februari 2013	oriëntatiedag
13,14,15 april	eerste weekend
7, 8, 9 juni	tweede weekend
23, 24, 25 augustus	derde weekend
18, 19, 20 oktober	vierde weekend
14 december	terugkomdag

De bijeenkomsten worden gehouden in de accommodatie van De Basis in Doorn.

Zij beginnen op vrijdag om 19.00 uur en eindigen op zondag om 16.00 uur.

Er kunnen maximaal 24 personen aan het programma deelnemen. Het programma kan geen doorgang vinden wanneer zich minder dan 16 personen aanmelden.

Procedure

Als u belangstelling hebt voor de lotgenotenweekenden en u aan de hierboven genoemde criteria voldoet, dan kunt u zich aanmelden voor de oriëntatie- en kennismakingsdag door de navolgende gegevens per post te versturen aan:

Slachtofferhulp Nederland
t.a.v. S. Dalhuysen
o.v.v. lotgenoten
Postbus 14208
3508 SH Utrecht

Of per mail aan:

sdalhuysen@slachtofferhulp.nl

Wij ontvangen uw aanmelding graag.

U ontvangt hierna een ontvangstbevestiging.

Twee weken voor de bijeenkomst op 24 februari 2013 ontvangt u van Slachtofferhulp Nederland een uitnodiging en programma voor de oriëntatie- en kennismakingsdag.

Deze dag wordt verzorgd door medewerkers van De Basis. Zij zullen u de opzet van het programma uitleggen, zodat u een gefundeerd en gemotiveerd besluit kunt nemen over uw deelname aan het programma. U kunt aan de medewerkers van De Basis ook advies vragen of het programma geschikt is voor u.

Zij besluiten uiteindelijk over uw deelname aan het programma.

Voor de deelnemers zijn er geen andere kosten aan verbonden dan de reiskosten en eventuele consumpties na afsluiting van de trainingdagen.

Aanmelding:

Ik meld mij / wij melden ons aan voor de oriëntatie- en kennismakingsdag op 24 februari 2013.

Namen:

Adres:

Straat + huisnummer:

Postcode:

Plaats:

E-mail:

Telefoon:

Mobiel: 06

Ik ben / wij zijn de ouders van (naam)

Hij / zij is om het leven gebracht op dd.

Casemanager:

Ik heb (in het verleden) contact met een casemanager van SHN (zo ja, naam casemanager)

Vragen/opmerkingen:

Ik heb / wij hebben nog de volgende vragen/opmerkingen:

AGENDA VOVK 2013
Alle lotgenotenbijeenkomsten zijn in De Kom in Leusden

9 februari	lotgenotenbijeenkomst. Jos de Keijser en Mariette van Denderen komen bijpraten over de status van het trauma onderzoek van de RUG. Uiteraard gelegenheid tot vragen.
16 maart	Algemene Ledenvergadering en lotgenotenbijeenkomst
13 april	lotgenotenbijeenkomst
(18 mei	boottocht)
(1 juni	familiedag Chateau St. Gerlach)
22 juni	lotgenotenbijeenkomst zomervakantie
7 september	lotgenotenbijeenkomst
(21 september	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers)
2 november	lotgenotenbijeenkomst
14 december	Decemberbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie.....	Wil Vreeburg.....	1
Ach ja Wil, onze Cocon.....	Lucrea Kern.....	2
Van het bestuur.....	Jan van Kleeff.....	3
Dag Herdenken Geweldsslachtoffers.....	Rien Verbiest.....	4
Het ver haal van Jeanny Wagemans.....	Rien Verbiest.....	5
Das niet verkeerd.....	Jacqueline Pronk.....	7
Het is al zó lang geleden.....	Wil Vreeburg.....	8
Ieder zijn mening.....	Wil Vreeburg/Paul Kuiper.....	10
Onze vrijwilligers.....		11
Coldcaseteam.....		12
Wij herdenken.....		15
Onderzoek RUG.....		20
Bijeenkomst Leusden 30/11 2012.....	Rien Verbiest.....	21
Nieuwsflits.....		22
Training familierechercheurs.....	Ron Sluijs.....	23
In gesprek met.....	Rien Verbiest.....	24
Inbrekersrisico.....	Frank van Dijk.....	26
Voor u gelezen.....		27
Nieuwsflitsen.....		29
Lotgenotenweekenden.....		31
Agenda en inhoud.....		33

